

CZARNA LISTA BARIER

Szanowni Państwo,

Czarną Listę Barier tworzą firmy członkowskie PKPP Lewiatan, które przez cały rok nadsyłają swoje obserwacje i postulaty. W ten sposób powstaje unikatowy katalog najważniejszych przeszkód, które w istotny sposób hamują lub utrudniają działalność gospodarczą w Polsce. Obecna lista jest już piątą z kolei, co daje nam obszerny materiał do porównywania.

W ubiegłym roku żadna z kluczowych barier podatkowych nie została usunięta, natomiast pojawiły się nowe. Wbrew oczekiwaniu środowiska przedsiębiorców nie doszło do uchwalenia nowelizacji ustawy o podatku od towarów i usług, która dawała szansę na likwidację części barier związanych z tym podatkiem, a od dawna znajdujących się na naszej liście. Nad projektem procedowano w Sejmie od połowy 2006 roku, jednak ostatecznie nie został on uchwalony. Poprzedni rok również nie przyniósł oczekiwanych zmian w ustawach o podatkach dochodowych. Przedsiębiorcy liczą, że tym roku po ostatnim zastoju legislacyjnym w zakresie podatków dotyczących przedsiębiorców dokonane zostaną zmiany likwidujące choć część wskazywanych przez nich barier.

Nieodmiennie pracodawcy narzekają na bariery związane z wysokimi kosztami pracy i oczekują na zamiany, które będą sprzyjać ich obniżaniu, zwiększą elastyczność zatrudniania oraz zmniejszą biurokratyczne obciążenia firm. Ważne jest, aby nowe regulacje uwzględniały potrzeby małych i średnich pracodawców. Nowelizacja kodeksu pracy, która zakończyła proces harmonizacji polskiego prawa pracy z prawem europejskim, nie spełniła oczekiwań wielu z nich. Przyjęte rozwiązania zostały uznane przez pracodawców za zbyt restrykcyjne i niejasne (np. czas pracy, uprawnienia urlopowe, zwolnienia grupowe, tzw. zwolnienia monitorowane, szczególna ochrona pracowników). Treść szeregu przepisów w obszarze stosunków pracy hamuje rozwój rynku pracy. W październiku 2006 roku Komisja Kodyfikacyjna Prawa Pracy zakończyła pracę nad projektami nowych kodeksów pracy: indywidualnego i zbiorowego prawa pracy. Projekty nie zostały udostępnione opinii publicznej. Także partnerzy społeczni nie zapoznali się z propozycjami zmian. Mamy nadzieję, że nowe regulacje będą w większym stopniu odpowiadać potrzebom gospodarki rynkowej eliminując bariery w tym obszarze, których niestety z każdym rokiem jest coraz więcej.

Na przełomie 2007 i 2008 roku ocenialiśmy przede wszystkim przygotowanie do wdrażania nowych programów operacyjnych i systemu wsparcia przedsiębiorczości na lata 2007-2013. Nie-

stety nadal jest wiele niewiadomych, co utrudnia zidentyfikowanie barier, na które będą napotykać przedsiębiorcy ubiegający się o dofinansowanie swoich projektów. Nie mamy też pewności co do tego, jak deklaracje przedstawicieli Ministerstwa Rozwoju Regionalnego, np. dotyczące elektronicznej aplikacji, przełożą się na rzeczywistość. W efekcie nie wiadomo, kiedy i na jakich zasadach udzielane będzie wsparcie w nowych programach operacyjnych. W 2008 roku oczekujemy przede wszystkim szybkiego zamknięcia prac przygotowawczych i faktycznego uruchomienia wsparcia.

Jeśli chodzi o fundusze wdrażane w ramach okresu 2004-2006 oceniamy, że udało się zlikwidować wiele biurokratycznych nonsensów utrudniających życie beneficjentom. Niestety pozostają problemy mające swoje źródło w słabości struktur administracyjnych i przepisach prawnych utrudniających procesy inwestycyjne.

W minionym roku nie doszło do usunięcia barier utrudniających realizację inwestycji budowlanych. Uzyskanie warunków zabudowy i pozwolenia na budowę pochłania tyle samo czasu, co przed rokiem. W tej dziedzinie w corocznym raporcie Banku Światowego „Doing Business 2008” Polska zajęła 156 miejsce na 178 badanych państw. Nadal niewielka część kraju pokryta jest planami zagospodarowania, brakuje aktualnych map i rejestrów, wiele nieruchomości ma nieuregulowane prawo własności, dysponenci mediów wykorzystują monopolistyczną pozycję, możliwe jest wstrzymanie inwestycji z powodu zaniedbań organów państwowych lub samorządowych w postępowaniu administracyjnym. Na szczególne problemy napotyka realizacja inwestycji liniowych. Władze samorządowe w zdecydowanej większości nie wywiązują się z obowiązku przygotowania planów zagospodarowania. W efekcie podjęcie inwestycji w naszym kraju wiąże się zazwyczaj z wysokim ryzykiem, długim czasem realizacji i nieuzasadnionymi kosztami. A jednocześnie występują liczne negatywne zjawiska: rozpraszenie zabudowy, obudowywanie dróg, niewykorzystywanie terenów w miastach, za to zabudowywanie nieuzbrojonych terenów podmiejskich, budowa osiedli pozbawionych usług publicznych itp.

W ubiegłym roku zmieniła się w niewielkim stopniu lista barier związanych z podejmowaniem i prowadzeniem działalności gospodarczej. Nie weszły w życie przepisy o tzw. jednym okienku i centralnej informacji o działalności gospodarczej, które miały obowiązywać od początku 2007 roku. Rejestracja nadal odbywa się na dotychczasowych, uciążliwych dla przedsiębiorców zasadach, a zmiany mają wejść w życie od 1 października 2008 roku.

CZARNA LISTA BARIER

Przeгляд obszarów działalności regulowanej nie dał jak dotychczas żadnych widocznych rezultatów. W 2007 roku nie tylko nie zmniejszono liczby zezwoleń, koncesji i licencji, ale objęto reglamentacją kolejny rodzaj działalności gospodarczej – prowadzenie obiektów handlowych o powierzchni przekraczającej 400 m kw.

W ubiegłym roku obniżona została (z 1000 do 750 zł) opłata stała za zarejestrowanie spółki osobowej. To naszym zdaniem krok w dobrym kierunku, ale niewystarczający.

Wiele wskazywało na to, że rok 2007 będzie rokiem przełomu w polskiej energetyce, która to branża jest ważna dla całej gospodarki. Spodziewaliśmy się zakończenia konsolidacji pionowej grup energetycznych, rozpoczęcia ich prywatyzacji, rozwiązania KDT, przeprowadzenia unboundingu, a w ślad za tym liberalizacji rynku. Jedynie część zamierzeń udało się rządowi przeprowadzić, a niektóre – jak zasadę TPA – wprowadzono tylko formalnie. Sprzeczne decyzje regulatora w sprawie zniesienia taryfowania cen energii elektrycznej spowodowały, że wciąż nie jest jasne, jak będzie funkcjonował rynek energii w 2008 roku. Sektor gazu ciągle należy do najsilniej zmonopolizowanych.

Główne wyzwania dla sektora energetycznego na 2008 rok i lata następne to przeprowadzenie inwestycji odtworzeniowych (ok. 40% mocy) i proekologicznych oraz obniżenie energochłonności. Zadania dla rządu i regulatora to przede wszystkim koncentracja nadzoru państwa na regulacji działalności przedsiębiorstw energetycznych w obszarach monopolu naturalnego oraz ochronie przed nieuczciwą konkurencją i wykorzystywaniem pozycji rynkowych przez pojedyncze podmioty gospodarcze. Pilna jest także sprawna prywatyzacja sektora w ramach ustalonych przez państwo ograniczeń odnośnie udziału w rynku podmiotów skonsolidowanych. Przedsiębiorcy z tej branży oczekują całkowitego zniesienia regulowania cen energii elektrycznej na rynku hurtowym i w obszarach dostaw do odbiorców końcowych. Ceny energii dla rynku odbiorców powinny mieć charakter rynkowy i być rezultatem relacji podaży i popytu w wyniku konkurencyjnego działania wytwórców i dostawców energii. Bez przeniesienia kosztów inwestycyjnych na ceny energii sfinansowanie niezbędnych inwestycji w podniesienie sprawności czy wymianę mocy wytwórczych będzie niemożliwe. Z branży energetycznej płynie też postulat spójnej polityki zrównoważonego rozwoju w kwestii ochrony powietrza zarówno na forum krajowym, jak i w ramach UE.

Dzięki nowelizacji ustawy Prawo Ochrony Środowiska z 19 sierpnia 2007 r. nastąpiły pewne ułatwienia w procesie inwestycyjnym

w zakresie ochrony środowiska. Właściwym krokiem w kierunku przedsiębiorców jest wydłużenie ważności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia z 2 do 4 lat (od dnia, w którym stała się ostateczna). Ustawodawca doprecyzował również terminy, w których organ administracyjny ma się wypowiedzieć na temat złożonego wniosku o decyzję środowiskową. Jednocześnie przed wnioskodawcą zostały postawione nowe, trudne do spełnienia wymogi. Nowelizacja ustawy o zużyciu prądu elektrycznym i elektronicznym wprowadza poziomy zbierania wyrażone jako odsetek masy sprzętu elektrycznego i elektronicznego wprowadzonego na rynek. Byłoby racjonalniej, gdyby te nowe dla producentów obciążenia były wprowadzane stopniowo.

W skali europejskiej duże znaczenie miało obcięcie Polsce przez KE limitów emisji dwutlenku węgla na lata 2008-2012. To bariera dla rozwoju wielu firm, dlatego rząd powinien kontynuować działania na rzecz podniesienia limitów emisji CO² w tym okresie.

Przedsiębiorcy spodziewają się, że nowy rząd rozluźni ciasny gorset przepisów krępujący gospodarkę. Jego przedstawiciele w publicznych wypowiedziach obiecują, że odniosą się do postulatów naszego środowiska z należytą uwagą. Dlatego dedykujemy Czarną Listę Barier Radzie Ministrów i parlamentowi z nadzieją, że jest to jej ostatnia edycja.

Henryka Bochniarz

Prezydent Polskiej Konfederacji
Pracodawców Prywatnych Lewiatan

Warszawa, styczeń 2008 r.

CZARNA LISTA BARIER

SPIS TREŚCI

1. BARIERY PODATKOWE	4
2. BARIERY WYNIKAJĄCE ZE STOSUNKÓW PRACY	9
3. BARIERY W ZAKRESIE UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH	20
4. BARIERY W WYKORZYSTANIU FUNDUSZY STRUKTURALNYCH	21
5. BARIERY W PROCESIE BUDOWLANYM	25
6. INNE BARIERY UTRUDNIAJĄCE PROWADZENIE DZIAŁALNOŚCI GOSPODARCZEJ	30
7. BARIERY Z ZAKRESU OCHRONY ŚRODOWISKA	34
8. BARIERY BRANŻOWE	35
8.1. BARIERY W BRANŻY ENERGETYCZNEJ	35
8.2. BARIERY W BRANŻY TELEKOMUNIKACYJNEJ	41
8.3. BARIERY W BRANŻY UBEZPIECZENIOWEJ	43
8.4. BARIERY W BRANŻY BANKOWEJ	44
8.5. BARIERY W BRANŻY MOTORYZACYJNEJ	46
8.6. BARIERY W BRANŻY KOSMETYCZNEJ	47
8.7. BARIERY W BRANŻY FARMACEUTYCZNEJ	51
9. BARIERY W SEKTORZE ZDROWIA	52

1. BARIERY PODATKOWE

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
PODATEK VAT		
<p>Definicja prezentów o małej wartości.</p> <p>Obecna regulacja Ustawy o VAT nakłada na podatników uciążliwy obowiązek prowadzenia ewidencji osób obdarowanych (jeśli jednostkowa cena nabycia lub koszt wytworzenia prezentu przekracza 5 zł).</p>	<p>Art. 7 ust. 4 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (dalej: ustawa o VAT)</p>	<p>Wprowadzenie odwołania do wartości jednorazowej transakcji, powodujące ujednoczenie z przepisami Ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.</p>
<p>Identyfikacja dla potrzeb VAT na podstawie PKWiU. Stosowanie klasyfikacji w celu identyfikowania usług powoduje szereg problemów praktycznych, związanych z jej niedostosowaniem do wymogów współczesnego obrotu gospodarczego, w szczególności do pojawiających się nowych rodzajów usług.</p>	<p>Art. 8 ust. 3 ustawy o VAT w zw. z § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 kwietnia 2004 r. w sprawie Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług</p>	<p>Pomocnicze identyfikowanie usług dla celów VAT na podstawie klasyfikacji.</p>
<p>Stosowanie zasad ogólnych przy rozpoznaniu obowiązku podatkowego dla importu usług, skutkujące koniecznością częstych korekt deklaracji, gdy dostawca usług przysyła fakturę długi czas po wykonaniu usługi.</p>	<p>Art. 19 ust. 19 ustawy o VAT</p>	<p>Określenie, iż obowiązek podatkowy powstaje z dniem dokonania całości lub części zapłaty. W przypadku dokonania części zapłaty, obowiązek powstaje w tej części.</p>
<p>Obowiązek zapłaty VAT importowego.</p> <p>Obowiązująca ustawa o VAT nie zawiera regulacji dotyczących systemu postponed accounting, pozwalającego na wykazanie przez podatnika VAT podatku należnego z tytułu importu z jednoczesną eliminacją obowiązku zapłaty podatku do właściwego urzędu celnego.</p>	<p>Art. 33 ust. 4 ustawy o VAT</p>	<p>Wprowadzenie instytucji postponed accounting.</p>
<p>Biurokratyczne wymagania konieczne do zastosowania stawki 0% przy wewnątrzwspólnotowej dostawie towarów.</p> <p>Zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy o VAT w przypadku korzystania z usług przewoźnika (spedytora), podatek obowiązany jest do posiadania dokumentu CMR, z którego jednoznacznie wynika, że towary zostały dostarczone do miejsca ich przeznaczenia na terytorium państwa członkowskiego innego niż Polska. W przypadku gdy organizującym transport jest nabywca towarów, otrzymanie przez dostawcę towarów kopii potwierdzonego przez nabywcę dokumentu przewozowego uzależnione jest od woli nabywcy towarów. Ponadto, gdy towar przewożony jest przez więcej niż jednego przewoźnika, otrzymanie przez dostawcę dokumentu, z którego jednoznacznie wynika dostarczenie towaru do miejsca przeznaczenia, jest znaczenie utrudnione.</p>	<p>Art. 42 ust. 3 ustawy o VAT</p>	<p>Wprowadzenie regulacji, zgodnie z którą wystarczające dla zastosowania stawki 0% będzie posiadanie przez podatnika korzystającego z usług przewoźnika lub spedytora (jeżeli nie jest możliwe uzyskanie dokumentów podstawowych, np. dokumentu przewozowego), innego dowodu potwierdzającego dostarczenie towarów do nabywcy w UE. Może to być np. oświadczenie odbiorcy towarów bądź – w przypadku dostawy towarów akcyzowych – dokument ADT (karta 3), na którym odbiorca również ma obowiązek potwierdzić odbiór towarów.</p>

1. BARIERY PODATKOWE

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Brak możliwości odliczania VAT naliczonego w dłuższym okresie niż miesiąc od otrzymania faktury lub miesiąc następnym.</p> <p>Obowiązujące regulacje dają możliwość odliczania podatku VAT w rozliczeniu za okres, w którym podatnik otrzymał fakturę albo w następnym okresie rozliczeniowym. Po przekroczeniu tych terminów konieczne jest sporządzanie korekt deklaracji.</p>	Art. 86 ust. 11 i 13 ustawy o VAT	Dopuszczenie możliwości odliczania podatku w dowolnym okresie rozliczeniowym w terminie 5 lat od końca roku kalendarzowego, w którym powstało prawo do obniżenia.
Brak prawa do odliczenia, gdy wydatek nie stanowi kosztu w rozumieniu ustaw o podatkach dochodowych.	Art. 88 ust. 1 pkt 2 ustawy o VAT	Likwidacja tego ograniczenia jako niezgodnego z przepisami dyrektywy VAT.
<p>Zatory płatnicze.</p> <p>Powiązanie w obecnych przepisach Ustawy o VAT warunków umożliwiających skorygowanie podatku należnego z kryteriami nieściągalności w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym powoduje, że w przypadku znacznych kwot skorygowanie podatku należnego mogłoby nastąpić kilka miesięcy, a nawet kilka lat po tym, jak wierzytelność de facto staje się nieściągalna.</p>	Art. 89a ustawy o VAT	Konieczna jest nowelizacja przepisów, tak aby prawo do korekty podatku przysługiwało również gdy nieściągalność wierzytelności została uprawdopodobniona.
Konieczność wpłacania kaucji gwarancyjnej w wysokości 250 000 zł przez podmioty zajmujące się obrotem wewnątrznijnym, które działają na rynku krócej niż rok, a chcą uzyskać zwrot podatku w terminie krótszym niż 180 dni.	Art. 97 ust. 7 ustawy o VAT	Zniesienie obowiązku uiszczania kaucji gwarancyjnej.
Zbyt restrykcyjne przepisy regulujące wymogi dla podmiotów prowadzących działalność z zakresu zwrotu podatku VAT podróżnym, nakładające na te podmioty obowiązki znacznie wykraczające poza nakładane na innych uczestników obrotu gospodarczego.	Art. 127 ustawy o VAT	Likwidacja m.in. obowiązku corocznego uzyskiwania zaświadczenia uprawniającego do prowadzenia działalności.
Nakładanie biurokratycznych obowiązków na biorący udział w transakcji trójstronnej podmiot niebędący polskim podatnikiem VAT. Podmiot z UE dokonujący dostawy na rzecz polskiego podatnika VAT w ramach transakcji trójstronnej ma obowiązek przed dostawą zawiadomić o niej BWI o VAT.	Art. 137 ust. 1 ustawy o VAT	Likwidacja tego obowiązku. Taki wymóg dla członków UE nie wynika z regulacji unijnych.
Niejasny zakres zwolnienia z VAT pośrednictwa finansowego.	Załącznik nr 4 do ustawy o VAT, poz. 3.	Sprecyzowanie zakresu zwolnienia zgodnie z przepisami dyrektywy 2006/112/ WE.

1. BARIERY PODATKOWE

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
Różne kursy do przeliczania kwot w walucie obcej dla potrzeb PIT, CIT, VAT, ustawy o rachunkowości.		Ujednoczenie kursu właściwego do przeliczania walut na potrzeby podatków dochodowych, VAT czy ustawy o rachunkowości
Obowiązek przechowywania paragonów fiskalnych w formie papierowej przez okres 5 lat, a w skrajnych przypadkach do 7 lat.	Ustawa o VAT oraz rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 4 lipca 2002 r. w sprawie kryteriów i warunków technicznych, którym muszą odpowiadać kasy rejestrujące, oraz warunków stosowania tych kas przez podatników (Dz. U. z dnia 17 lipca 2002 r. z późn. zmianami.)	Umożliwić przechowywanie danych o zawartych transakcjach wyłącznie na elektronicznych nośnikach danych – np. poprzez zerwanie więzi czasowej między drukiem paragonu w formie papierowej, a zapisem na nośniku elektronicznym.
PODATEK AKCYZOWY		
Opodatkowanie akcyzą wyrobów niezharmonizowanych.	Ustawa z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym	Zniesienie opodatkowania podatkiem akcyzowym wyrobów niezharmonizowanych na poziomie ustawy.
Określanie wysokości stawek podatku akcyzowego w drodze rozporządzenia Ministra Finansów. W praktyce zmniejsza to przewidywalność warunków prowadzenia działalności gospodarczej.	Ustawa o podatku akcyzowym	Określenie wysokości stawek w drodze ustawy.
Możliwość tworzenia nadmiernych zapasów tytoniowych przed wejściem w życie podwyżek stawek podatku akcyzowego, co między innymi uniemożliwia producentom wyrobów tytoniowych planowanie produkcji eksportowej i destabilizuje rynek tytoniowy.	Ustawa o podatku akcyzowym	Wprowadzenie ustawowego ograniczenia nadmiernych zapasów przez producentów wyrobów tytoniowych przed podwyżkami akcyzy.
PODATKI DOCHODOWE		
Wątpliwości w zakresie źródła przychodu u osób świadczących usługi menedżerskie.	Art. 5a pkt. 6 oraz art. 13 pkt. 9 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (dalej: ustawa o PIT)	Wprowadzenie zasady samookreślenia przez podatnika źródła przychodów w przypadku wątpliwości w tym zakresie.
Opodatkowanie pakietów medycznych oferowanych przez pracodawców na rzecz pracowników – pojawiające się interpretacje organów podatkowych, zgodnie z którymi wartością nieodpłatnych świadczeń w przypadku pakietów medycznych jest wartość zryczałtowanej opłaty przypadającej na pracownika, od którego pracodawca zobowiązany jest potrącić zaliczkę na podatek.	Art. 12 ust 1 ustawy o PIT	Powrót do interpretacji, zgodnie z którymi wartość świadczeń medycznych oferowanych przez pracodawców pracownikom, za które cena określona jest ryczałtowo, nie stanowi przychodu ze stosunku pracy.

1. BARIERY PODATKOWE

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
Brak zwolnienia z opodatkowania wartości szkoleń organizowanych przez jednostki nieposiadające akredytacji w rozumieniu ustawy o systemie oświaty.	Definicja organizatora szkolenia oraz wprowadzenie zamkniętego katalogu pozaszkolnych form kształcenia w rozporządzeniu Ministra Edukacji i Nauki z dnia 3 lutego 2006 r. w zw. z art. 21 ust. 1 pkt 90 ustawy o PIT	Zmiana przepisów rozporządzenia, tak aby organizator szkolenia nie miał obowiązku uzyskiwać akredytacji. Zmiana praktyki interpretacyjnej organów skarbowych, które jako przepisy odrębne uprawniające do zastosowania zwolnienia z opodatkowania traktują jedynie przepisy dwóch rozporządzeń MEiN.
Obowiązek uiszczania składki na ubezpieczenie zdrowotne w sytuacji, gdy podatnik nie osiąga dochodu.	Art. 27b ustawy o PIT	Wprowadzenie możliwości odliczenia składki zdrowotnej od dochodu osiąganego w latach następnych.
Martwe regulacje w zakresie tworzenia podatkowych grup kapitałowych.	Art. 1a ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (dalej: ustawa o CIT)	Złagodzenie warunków tworzenia podatkowych grup kapitałowych np. poprzez zastąpienie wymogu istnienia spółki dominującej istnieniem odpowiednich powiązań kapitałowych; złagodzenie wymogu rentowności.
Opodatkowanie pomocy ze środków unijnych. Interpretacja, zgodnie z którą środki pochodzące z funduszy UE, ale prefinansowane z budżetu państwa, nie podlegają zwolnieniu z opodatkowania.	Art. 21 ust. 1 pkt. 46 ustawy o PIT oraz art. 17 ust. 1 pkt. 23 ustawy o CIT	Przyjęcie zasady, iż sposób dystrybucji środków pochodzących z programów unijnych nie ma znaczenia dla możliwości uzyskania zwolnienia
Wyłączenie z zakresu kosztów uzyskania przychodu wydatków na reprezentację. Niemożność uznania za koszty jakichkolwiek wydatków na reprezentację dla wielu przedsiębiorców stanowi znaczny problem.	Art. 23 ust. 1 pkt 23 ustawy o PIT; art. 16 ust. 1 pkt. 28 ustawy o CIT	Zaliczenie wydatków na reprezentację do katalogu kosztów uzyskania przychodu.
Niemożność zaliczenia w koszty kosztów zaniechanych inwestycji	Art. 23 ust. 1 pkt. 35 ustawy o PIT; art. 16 ust. 1 pkt. 41 ustawy o CIT	Wprowadzenie możliwości zaliczania w koszty przynajmniej części kosztów zaniechanych inwestycji (np. pod warunkiem posiadania ekonomicznego uzasadnienia dla takiego zaniechania).

1. BARIERY PODATKOWE

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
ORDYNACJA PODATKOWA		
Brak jednoznaczności w zakresie faktycznych terminów przedawania zobowiązań podatkowych związany z licznymi regulacjami stanowiącymi o nierozpoczynaniu biegu terminu, zawieszeniu lub przerwaniu biegu. Regulacja w obecnym brzmieniu powoduje niepewność obrotu i tym samym dodatkowe koszty prowadzonej działalności gospodarczej.	Art. 68-71 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa	Uporządkowanie definicji ustawowych w zakresie przedawnień i przypadków przerwania biegu terminu przedawnienia.
Brak prawa do korekty deklaracji VAT po zakończeniu kontroli podatkowej.	Art. 81b § 3 ustawy Ordynacja podatkowa	Przyjęcie ogólnych zasad postępowania administracyjnego także w przypadku zobowiązań podatkowych, a więc wstrzymanie wykonalności decyzji do czasu jej uprawomocnienia się.
Przepisy Ordynacji podatkowej ustanawiające jako zasadę natychmiastową wykonalność pierwszoinstancyjnych decyzji podatkowych.	Art. 224 ustawy Ordynacja podatkowa	Przyjęcie ogólnych zasad postępowania administracyjnego także w przypadku zobowiązań podatkowych, a więc wstrzymanie wykonalności decyzji do czasu jej uprawomocnienia się.
Dualizm w zakresie kontroli i orzekania o zobowiązaniach podatkowych, który m.in. poprzez zróżnicowanie praktyki orzeczniczej urzędów skarbowych i urzędów kontroli skarbowej wprowadza niepewność obrotu oraz podnosi koszty funkcjonowania przedsiębiorstw poprzez dublowanie kontroli.	Ustawa Ordynacja podatkowa; ustawa z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej	Pozostawienie jednej administracji podatkowej uprawnionej do orzekania i kontroli w zakresie podatków.
Możliwość rozpoczęcia kontroli na legitymację po okazaniu legitymacji pracownikowi kontrolowanego podmiotu lub innej osobie wykonującej czynności na rzecz kontrolowanego w miejscu wszczęcia kontroli	Art. 284a § 1a ustawy Ordynacja podatkowa	Wyłączenie możliwości rozpoczęcia kontroli <i>na legitymację</i> w obecności dowolnego pracownika lub innej osoby wykonującej czynności na rzecz kontrolowanego.
Brak pewności po przeprowadzonej kontroli podatkowej lub skarbowej, czy mimo braku zastrzeżeń ze strony kontrolującego rozliczenia w kontrolowanym zakresie prowadzone są prawidłowo i nie zostaną w przyszłości zakwestionowane.	Ustawa Ordynacja podatkowa; ustawa o kontroli skarbowej	Wzmocnienie rangi prawnej protokołu kontroli, aby podatnik po przeprowadzonej u niego kontroli, podczas której nie stwierdzono nieprawidłowości, podlegał ochronie w takim stopniu, w jakim ochronę daje indywidualna interpretacja prawa podatkowego.

2. BARIERY WYNIKAJĄCE ZE STOSUNKÓW PRACY

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
Nadmierna sztywność przepisów prawa pracy.	Art. 9 ¹ , Art. 231a Kodeksu pracy	Rozszerzenie zakresu spraw, które może obejmować zawieranie stosowania przepisów prawa pracy w związku z trudną sytuacją pracodawcy, np.: <ul style="list-style-type: none"> • możliwość wysyłania pracowników na urlop bezpłatny, • możliwość wprowadzania przez pracodawcę niepełnego wymiaru czasu pracy.
Brak precyzji przepisów o równym traktowaniu w zatrudnieniu. Obecne przepisy o dyskryminacji są niejasne, w szczególności kłopoty interpretacyjne stwarzają pojęcia dyskryminacji pośredniej i molestowania seksualnego.	Art. 18 ^{3a} , Rozdział IIa Kodeksu pracy	Należy sprecyzować przepisy o równym traktowaniu w zatrudnieniu.
Nadmierne obowiązki informacyjne w przypadku przejścia zakładu pracy na innego pracodawcę. Pracodawca musi na piśmie poinformować pracowników o przewidywanym terminie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę, jego przyczynach prawnych, ekonomicznych oraz społecznych skutkach dla pracowników, a także zamierzonych działaniach dotyczących warunków zatrudnienia pracowników, w szczególności warunków pracy, płacy i przekwalifikowania. Prowadzi to zarówno do zbędnej biurokracji, jak też może utrudniać konkurencyjność przejmowanej firmy.	Art. 23 ¹ Kodeksu pracy	Ograniczenie obowiązku informowania pracowników w razie przejścia zakładu pracy na innego pracodawcę. Dotyczyć to powinno zwłaszcza tych pracowników, dla których przejście nie będzie rodziło żadnych skutków.
Nadmierne obowiązki informacyjne dotyczące umowy o pracę.	Art. 29 Kodeksu pracy	Rewizja obowiązków informacyjnych pracodawców w celu wyeliminowania treści, która powtarza się w różnych dokumentach (regulaminy pracy, regulaminy wynagradzania, układy zbiorowe pracy).
Nieskuteczność wypowiedzenia lub rozwiązania umowy o pracę w przypadku nieobecności pracownika.	Art. 30 Kodeksu pracy	Proponuje się wprowadzenie możliwości „zastępczego powiadomienia” o wypowiedzeniu lub rozwiązaniu umowy o pracę w sytuacji, gdy oświadczenie pracodawcy nie może być skutecznie złożone pracownikowi (np. z powodu wyjazdu zagranicznego pracownika).
Obecne przepisy kodeksu pracy zobowiązują pracodawców do uzasadniania wypowiedzenia umów na czas nieokreślony.	Art. 30 § 4 Kodeksu pracy	Wprowadzenie ułatwień w określaniu przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę na czas nieokreślony.

2. BARIERY WYNIKAJĄCE ZE STOSUNKÓW PRACY

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
Konieczność poinformowania o zamiarze wypowiedzenia pracownikowi umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony reprezentującej pracownika zakładowej organizacji związkowej.	Art. 38 Kodeksu pracy	Wprowadzenie następczej kontroli związkowej zamiaru wypowiedzenia umowy o pracę. Opinia związków zawodowych, która i tak nie jest wiążąca dla pracodawców, służyłaby jedynie jako dowód w postępowaniu sądowym, jeżeli wypowiedzenie byłoby niezasadne.
Wydłużenie okresu ochronnego pracowników w wieku przedemerytalnym z 2 do 4 lat de facto osłabia pozycję tych osób na rynku pracy. Konieczne jest przywrócenie poprzedniego kształtu art. 39 KP	Art. 39 Kodeksu pracy	Skrócenie okresu ochrony pracowników w wieku przedemerytalnym do 2 lat. Obecnie przesłanką zakazu wypowiedzenia jest możliwość nabycia przez pracownika prawa do emerytury po osiągnięciu wieku emerytalnego. Zmiana przepisu powinna być skorelowana z regulacjami ubezpieczeniowymi (tj. ustawą z 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS). W ocenie pracodawców ten okres ochronny może okazać się zbyt długi i uniemożliwiać elastyczne dostosowywanie stanu zatrudnienia do aktualnych potrzeb rynku.
Orzekanie przez sądy o przywróceniu pracownika do pracy. Rodzi to kłopotliwe skutki dla obu stron. Problem może być rozwiązany inaczej.	Art. 45 Kodeksu pracy	Rezygnacja z możliwości orzekania przez sąd o przywróceniu pracownika do pracy. W zamian wprowadzenie możliwości wypłaty odszkodowania za wypowiedzenie nieuzasadnione lub naruszające przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę.
Przesłanki niezwłocznego rozwiązania stosunku pracy z winy pracownika powinny wyłączać stosowanie przepisów o ochronie stosunku pracy.	Art. 52 Kodeksu pracy	Wyłączenie szczególnej ochrony stosunku pracy w sytuacji konieczności rozwiązania stosunku pracy z przyczyn zawinionych przez pracownika oraz wprowadzenie następczej kontroli związkowej.
W kodeksie pracy zostały uregulowane jedynie zasady postępowania oraz sankcje w przypadku nieuzasadnionego wypowiedzenia umowy o pracę gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika. Jednak coraz częściej dochodzi do sytuacji, kiedy to pracownik porzuca pracę bez wypowiedzenia i uprzedzenia.	Brakuje takiej regulacji w Kodeksie pracy	Uregulowanie w Kodeksie pracy sankcji za porzucenie przez pracownika stanowiska pracy, jeżeli skutkiem tego są straty pracodawcy. Powrót do regulacji porzucenia pracy.

2. BARIERY WYNIKAJĄCE ZE STOSUNKÓW PRACY

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Obecny kształt art. 772 Kp powoduje sytuacje, w których brak porozumienia stron pozbawia pracowników zakładowych źródeł prawa. Jest to zły stan, zwłaszcza w sytuacji, gdy po rozwiązaniu ZUZP w zakładzie pracy brak jakichkolwiek źródeł prawa pracy.</p>	<p>Art. 77² Kodeksu pracy</p>	<p>Istnieje potrzeba uregulowania prawnego sytuacji, kiedy po wypowiedzeniu układu zbiorowego pracy nie dochodzi do porozumienia między pracodawcą i zakładową organizacją związkową w kwestii dotyczącej obowiązywania prawa wewnętrznego u pracodawcy. W praktyce pracodawca nie może wydać regulaminu wynagradzania bez zgody związku zawodowego pomimo istnienia takiego obowiązku. W szczególności konieczna jest zmiana art. 772 Kp, którego kształt skutecznie utrudnia zmianę warunków pracy i płacy po wypowiedzeniu lub rozwiązaniu układu zbiorowego pracy. Zmiana treści art. 772 Kp ma charakter systemowy.</p>
<p>Nadużywanie zwolnień lekarskich. Pracodawca za czas niezdolności pracownika do pracy wskutek choroby trwającej łącznie do 33 dni w ciągu roku musi wypłacić pracownikowi wynagrodzenie.</p>	<p>Art. 92 Kodeksu pracy</p>	<p>Wprowadzenie skutecznego mechanizmu ochrony pracodawcy przed nadużywaniem zwolnienia lekarskiego w okresie pierwszych 33 dni choroby oraz ograniczenie tego okresu do 14 dni choroby.</p>
<p>Jednym ze sposobów zwiększenia elastyczności stosunków pracy, który nie zagraża stabilizacji zatrudnienia i bezpieczeństwu pracowników jest większą możliwość dostosowywania czasu i organizacji pracy do rzeczywistych potrzeb pracodawców.</p>	<p>Art. 129 Kodeksu pracy</p>	<p>Łatwiejsza możliwość stosowania dłuższych okresów rozliczeniowych, zwłaszcza w przemyśle i usługach sezonowych, co zmniejszy fluktuację pracowników i ograniczy koszty godzin nadliczbowych.</p>
<p>Niska elastyczność czasu pracy. Wprowadzenie systemu przerywanego czasu pracy w niemal wszystkich przypadkach wymagane jest poprzez zbiorowy układ pracy. Taki zapis powoduje, że pracodawca, u którego nie działa organizacja związkowa, nie może wprowadzić systemu przerywanego czasu pracy.</p>	<p>Art. 139 Kodeksu pracy</p>	<p>Zmiany przepisów dotyczących przerywanego czasu pracy i rozszerzenie zakresu ich stosowania.</p>
<p>Zakaz pracy w niedziele i święta godzący w czas realizacji inwestycji o znacznej użyteczności społecznej.</p>	<p>Art. 151¹ Kodeksu pracy</p>	<p>Ograniczenie zakazu pracy w niedziele i święta w odniesieniu do prac o znacznej użyteczności społecznej (np. remonty lub przebudowa dróg).</p>

2. BARIERY WYNIKAJĄCE ZE STOSUNKÓW PRACY

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Niejasność i niespójność oraz brak elastyczności przepisów dotyczących czasu pracy.</p> <p>Przepisy te nie są dostosowane do warunków pracy, które wymuszają większą elastyczność pracownika w miejscu pracy.</p>	Dział szósty (Czas Pracy) Kodeksu pracy	Należy zapewnić większą czytelność przepisów m.in. w zakresie norm czasu pracy, zlikwidować pojęcie doby pracowniczej, zapewnić większą swobodę pracy w godzinach nadliczbowych (np. doprecyzować pojęcia pracy w godzinach nadliczbowych, zmniejszyć wysokość dodatków w godzinach nadliczbowych, ujednoczyć zasady rekompensowania pracy w nadgodzinach), wydłużyć okres rozliczeniowy do 12 miesięcy i go upowszechnić, tzn. wprowadzić niezależnie od profilu firmy i warunków atmosferycznych, co wpłynie dodatnio na elastyczność przedsiębiorstw i spowoduje stabilizację zatrudnienia.
Niska elastyczność czasu pracy. Postanowienia układów zbiorowych pracy i porozumień zbiorowych oraz regulaminów i statutów nie mogą być mniej korzystne dla pracowników niż przepisy Kodeksu pracy oraz innych ustaw i aktów wykonawczych, co uniemożliwia – mimo zgody zarówno pracodawców, jak i związków zawodowych – wprowadzenie przepisów bardziej elastycznego rozliczania czasu pracy.	Brakuje takiej regulacji w dziale szóstym (Czas Pracy) Kodeksu pracy	Umożliwienie pracodawcom stosowania indywidualnych kont czasu pracy.
Jednym z elementów elastyczności w stosunkach pracy, która nie zagraża stabilizacji zatrudnienia i bezpieczeństwu pracowników jest większa możliwość dostosowywania organizacji pracy do rzeczywistych potrzeb pracodawców.	Brakuje takiej regulacji w dziale szóstym (Czas Pracy) Kodeksu pracy	Uregulowanie job-sharingu w polskim prawie pracy (czasowej redukcji wymiaru czasu pracy pracownika w związku z przejściowymi trudnościami pracodawcy i podziale pracy pomiędzy różnych pracowników: podziale zadań lub współdziałaniu pracowników przy wykonywaniu jednego zadania). Rozwiązanie to wprowadzane byłoby w drodze porozumienia ze związkami zawodowymi lub z przedstawicielstwami pracowników albo w formie porozumienia pomiędzy pracodawcą a pracownikiem (w formie wypowiedzenia zmieniającego) jeśli dotyczy nie więcej niż 10% zatrudnionych.
Nadmierne koszty pracy wynikające z wliczania nauki do wymiaru urlopu wypoczynkowego.	Art. 155 Kodeksu pracy	Uzależnienie wymiaru urlopu wypoczynkowego tylko od okresu pracy.
Prawo do urlopu na żądanie często dezorganizuje pracę w zakładzie pracy (w szczególności dotyczy to MSP, gdzie zapewnienie zastępstwa jest niemożliwe). Przepisy dotyczące urlopu na żądanie wykorzystywane są również do organizacji quasi strajków, co jest sprzeczne z rolą strajku, który powinien być ostatecznością w przypadku sporu zbiorowego.	Art. 167 ² , Art. 167 ³ , Art. 168 – Kodeksu pracy	Usunięcie z Kodeksu pracy przepisów regulujących tzw. urlop na żądanie.

2. BARIERY WYNIKAJĄCE ZE STOSUNKÓW PRACY

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
Niewykorzystywanie przez pracowników urlopu wypoczynkowego w najpóźniejszym, dopuszczonym ustawowo terminie.	Art. 168 Kodeksu pracy	<p>Proponuje się, aby zrezygnować ze ściśle oznaczonej daty 31 marca następnego roku kalendarzowego na rzecz umożliwienia stronom ustalania, za obopólną zgodą, terminu wykorzystania zaległego urlopu, nie później jednak niż do końca tego roku.</p> <p>Wydłużenie okresu, w ciągu którego pracownik musi wykorzystać zaległy urlop z 3 do 12 miesięcy jest słusznym rozwiązaniem. W wielu przypadkach, np. w związku z chorobą pracownika czy innymi nieprzewidzianymi okolicznościami, nie jest możliwe udzielenie pracownikowi urlopu w wymaganym ostatecznie terminie. Wydłużenie tego okresu daje stronom stosunku pracy większą swobodę w wyborze terminu wykorzystania zaległego urlopu wypoczynkowego.</p>
Nieracjonalność przepisów określających uprawnienia pracowników związane z rodzicielstwem – pracownikowi wychowującemu przynajmniej jedno dziecko w wieku do 14 lat przysługuje w ciągu roku kalendarzowego zwolnienie od pracy na 2 dni, z zachowaniem prawa do wynagrodzenia, niezależnie od tego, czy drugi rodzic pracuje czy pozostaje bez pracy.	Art. 188 Kodeksu pracy	Przyznanie 2 dni opieki nad dzieckiem jednemu z rodziców pod warunkiem, że drugi nie pozostaje bez pracy.
Zbyt duże obowiązki związane z wstępnymi i okresowymi badaniami lekarskimi.	Art. 229 Kodeksu pracy	Ograniczenie zakresu wstępnych badań lekarskich oraz ograniczenie obowiązku dokonywania badań okresowych przez objęcie nim wyłącznie pracowników zatrudnionych w warunkach szkodliwych lub uciążliwych dla zdrowia.
<p>Nadmierne obowiązki związane ze szkoleniami bhp.</p> <p>Pracodawca jest obowiązany zapewnić przeszkolenie pracownika w zakresie bhp przed dopuszczeniem go do pracy oraz prowadzić okresowe szkolenia w tym zakresie.</p>	<p>Rozdział VIII Działu dziesiątego Kodeksu pracy</p> <p>Rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 lipca 2004 r. w sprawie szkolenia w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy</p>	Mniejsze obciążenia pracodawcy w zakresie szkoleń bhp oraz powiązanie tych obciążeń ze stanem warunków pracy i występującymi w zakładzie pracy zagrożeniami.

2. BARIERY WYNIKAJĄCE ZE STOSUNKÓW PRACY

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Nadmierne koszty związane z realizacją wymogów dotyczących bhp.</p> <p>Dotychczasowe doświadczenia wynikające z wprowadzania w życie niektórych postanowień zawartych w dyrektywach, które zostały uwzględnione w prawie polskim, wskazują, że nastęcza to często wiele trudności i zazwyczaj wymaga poniesienia znacznych kosztów. Koszty te są zróżnicowane w odniesieniu do poszczególnych wymogów, ale zawsze ponoszone prawie w całości przez pracodawców. Są one bardzo trudne, a czasami niemożliwe do oszacowania. Największe problemy w związku z wdrażaniem nowych uregulowań dotyczą pracodawców działających w małych i średnich przedsiębiorstwach, których kondycja ekonomiczna często jest słaba.</p>	<p>Dział dziesiąty (bezpieczeństwo i higiena pracy) Kodeksu pracy</p>	<p>Należy zweryfikować niektóre wymogi w zakresie bhp, tak aby były one odpowiednio dostosowane do potrzeb i kondycji przedsiębiorstw.</p>
<p>Nadmierna biurokracja w budowaniu relacji pracodawca - związku zawodowe na poziomie zakładu pracy. W sytuacji gdy w zakładach pracy działa kilka organizacji związkowych, oznacza to wzrost kosztów pracodawcy oraz trudności w realizacji przez pracodawcę zobowiązań względem ZOZ (ustalenie regulaminu wynagrodzeń czy negocjowanie układu zbiorowego pracy z kilkoma organizacjami, rozszerzony katalog chronionych funkcjonariuszy związkowych).</p>	<p>Dział jedenasty (Układy Zbiorowe Pracy) Kodeksu pracy</p>	<p>Ograniczenie obowiązków pracodawcy względem zakładowych organizacji związkowych.</p>
<p>Brak regulacji określającej zakres stosowania prawa wewnętrznego u pracodawcy po wypowiedzeniu układu zbiorowego pracy.</p> <p>Po orzeczeniu TK i uchyleniu niezgodnych z Konstytucją przepisów nie dokonano zmian Kodeksu pracy, dostosowujących prawo układowe do warunków gospodarki.</p> <p>Istnieje potrzeba uregulowania prawnego sytuacji, kiedy po wypowiedzeniu układu zbiorowego pracy nie dochodzi do porozumienia między pracodawcą i zakładową organizacją związkową w kwestii dotyczącej obowiązywania prawa wewnętrznego u pracodawcy. W praktyce pracodawca nie może wydać regulaminu wynagradzania bez zgody związku zawodowego pomimo istnienia takiego obowiązku.</p>	<p>Dział jedenasty (Układy zbiorowe pracy) Kodeksu pracy</p>	<p>Konieczna jest zmiana art. 772 Kp, którego kształt skutecznie utrudnia zmianę warunków pracy i płacy po wypowiedzeniu lub rozwiązaniu układu zbiorowego pracy.</p>
<p>Brak regulacji określających stosowanie ponadzakładowego układu zbiorowego w przypadku wystąpienia pracodawcy z organizacji pracodawców, która zawarła taki układ.</p>	<p>Art. 241¹⁹ Kodeksu pracy</p>	<p>Istnieje potrzeba uregulowania prawnego sytuacji, kiedy pracodawca występuje z organizacji pracodawców, która zawarła ponadzakładowy układ zbiorowy. Należy umożliwić pracodawcom, możliwość odstąpienia od stosowania ponadzakładowego układu zbiorowego, jeżeli opuści organizację, która zawarła taki układ dla swoich członków.</p>

2. BARIERY WYNIKAJĄCE ZE STOSUNKÓW PRACY

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
Brak rozwiązań w przypadku zajęć niepracowniczych.	Art. 304 Kodeksu pracy	Określenie zasad zatrudniania przez osoby fizyczne – dotyczy np. zatrudniania pomocy domowych.
<p>Zbyt szeroki zakres szczególnej ochrony pracowników przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem umowy o pracę.</p> <p>Istnieje ok. 40 grup pracowników korzystających ze szczególnej ochrony przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem umowy o pracę, których pracodawca nie może zwolnić, np. nie może wypowiedzieć umowy o pracę pracownikowi, któremu brakuje nie więcej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego, jeżeli okres zatrudnienia umożliwia mu uzyskanie prawa do emerytury z osiągnięciem tego wieku.</p>	Przepisy różnych ustaw (m.in. dotyczące pracowników pełniących funkcje z wyboru w samorządach zawodowych).	Powodem ustanowienia szczególnej ochrony dla wybranych grup jest potrzeba zapewnienia poczucia stabilizacji i bezpieczeństwa zatrudnienia dla pracowników w określonych sytuacjach. Jednak szeroki zakres ochrony nadmiernie ogranicza pracodawców w prowadzeniu własnej polityki zatrudnienia i racjonalnym zarządzaniu firmą. Stąd celowe wydaje się dokonanie weryfikacji tych grup pracowników.
Brak wykorzystywania zdobyczy technologicznych w celu zmniejszenia obciążeń biurokratycznych i administracyjnych pracodawcy.	Art. 125a. ustawy z dnia 17 grudnia 2007 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych	Ograniczenie obciążeń związanych z przechowywaniem dokumentacji pracowniczej lub zastąpienie jej archiwizacją elektroniczną.
Niewystarczający zakres instrumentów w rozstrzyganiu sporów na poziomie zakładu. Brak sądowej kontroli legalności sporu zbiorowego.	Ustawa z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych	Doprecyzowanie warunków nielegalności strajku. Konieczność sądowej kontroli legalności sporu zbiorowego i strajku oraz instrumentów egzekwowania prawa w sytuacjach niepraworządności sporu zbiorowego.
<p>Niewystarczający zakres instrumentów w rozstrzyganiu sporów na poziomie zakładu pracy.</p> <p>Pracodawca nie ma możliwości reagowania w przypadku gdy strajk jest nielegalny tzn. gdy pracownicy powstrzymują się od wykonywania pracy bez uprzedniego wyczerpania możliwości rozwiązania sporu jakie wskazuje Ustawa z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych.</p>	Ustawa z dnia 23 maja 1991 r. o rozwiązywaniu sporów zbiorowych	Ustanowienie prawa do lokautu defensywnego, dopuszczanego postanowieniami Europejskiej Karty Społecznej (art. 6 ust. 4) w odniesieniu do strajków nielegalnych.
Nadmierne obowiązki pracodawcy dokonującego zwolnień grupowych. W przypadku zwolnienia monitorowanego pracodawca jest obowiązany podjąć działania polegające na zapewnieniu pracownikom przewidzianym do zwolnienia lub będącym w trakcie wypowiedzenia lub w okresie 6 miesięcy po rozwiązaniu stosunku pracy lub stosunku służbowego usług rynku pracy realizowanych w formie programu.	Art. 70 Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy	W związku z uchwaleniem ustawy wprowadzono nieczytelne zapisy o tzw. zwolnieniach monitorowanych, przerzucając na pracodawcę obowiązki związane z pomocą osobom zwalnianym grupowo. Konieczność współdziałania pracodawcy z pracownikami urzędów pracy nie budzi zastrzeżeń, jednak to obowiązkiem urzędów pracy, których działania finansuje pracodawca (ze składki na Fundusz Pracy), powinno być przedstawienie odpowiedniej oferty urzędu dla zwalnianych pracowników.

2. BARIERY WYNIKAJĄCE ZE STOSUNKÓW PRACY

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
Ograniczenie mobilności zawodowej bezrobotnych	§ 6.1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 kwietnia 2007 r w sprawie organizowania prac interwencyjnych i robót publicznych oraz jednorazowej refundacji kosztów z tytułu opłaconych składek na ubezpieczenia społeczne	Należy umożliwić składanie wniosków o organizowanie prac interwencyjnych także poza powiatowym urzędem pracy właściwym ze względu na miejsce wykonywania prac lub siedzibę firmy.
Zbyt duży wpływ związków zawodowych na powstawanie rad pracowników.	Art. 4 Ustawy z dnia 7 kwietnia 2006 r. o informowaniu pracowników i przeprowadzaniu z nimi konsultacji	Wprowadzenie powszechnych wyborów członków rad pracowników.
Brak możliwości zawierania porozumień dotyczących informowania pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji. Przepisy prawa pracy pozwalały na zawieranie takich porozumień do dnia wejścia w życie ustawy.	Art. 24 Ustawy z dnia 7 kwietnia 2006 r. o informowaniu pracowników i przeprowadzaniu z nimi konsultacji	Umożliwienie zawierania porozumień pomiędzy przedstawicielstwem pracowników a pracodawcą w każdym czasie.
Zakaz korzystania z usług pracowników tymczasowych po okresie zwolnień grupowych. Zwolnienia grupowe w jednym oddziale danej firmy rzutują na niemożność skorzystania z usług agencji pracy tymczasowej w ogóle. Ponadto zwolnienie z danego stanowiska (np. informatyka) powoduje, że poprzez agencję pracy tymczasowej nie można zatrudnić pracownika na inne stanowisko tymczasowe (np. księgowy).	Art. 3. Ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych	Wyłączyć zapis dotyczący zwolnień grupowych, który uniemożliwia zatrudnienie pracownika tymczasowego w oddziałach pracodawcy.
Limit pracy pracownika tymczasowego u jednego pracodawcy. Zgodnie z obowiązującą ustawą o zatrudnianiu pracowników tymczasowych, w okresie obejmującym 36 kolejnych miesięcy łączny okres wykonywania pracy tymczasowej przez pracownika tymczasowego na rzecz jednego pracodawcy nie może przekroczyć 12 miesięcy.	Art. 20. Ustawy z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych	Należy znieść limit czasu pracy u jednego pracodawcy ze względu na to, iż po jego upływie średnio tylko 1,77% pracowników uzyskuje stałe umowy o pracę. Rozwiązaniem alternatywnym może być utrzymanie limitu 12 miesięcy, ale w okresie krótszym, tj. 2 lat, ponieważ sezonowość może trwać nawet pół roku.
Badania lekarskie i szkolenia wstępne BHP każdorazowo powtarzane tworzą czasochłonną i kosztowną barierę administracyjną w funkcjonowaniu Agencji Pracy Tymczasowej.	Brakuje takiej regulacji w ustawie z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych	Wyłączyć obowiązek odnawiania wstępnych badań lekarskich i szkoleń BHP w razie, gdy przerwa między poprzednim a kolejnym wykonywaniem pracy u tego samego pracodawcy (niespowodowana zwolnieniem lekarskim lub zdarzeniem wpływającym na stan zdrowia pracownika) trwa do 30 dni – w przypadku tożsamych warunków pracy u tego samego pracodawcy.

2. BARIERY WYNIKAJĄCE ZE STOSUNKÓW PRACY

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Obowiązujące przepisy regulujące zasady wystawiania świadectw pracy to rozwiązanie niepraktyczne, energochłonne i kosztowne w sytuacji zawierania wielu umów z tymi samymi pracownikami tymczasowymi, pomiędzy którymi występują przerwy o różnej długości. Wystawianie świadectwa pracy po każdym nawet bardzo krótkim okresie zatrudnienia, gdy bardzo często następuje w okresie kolejnych kilku dni kolejne zatrudnienie, jest utrudnieniem nie tylko dla APT, ale także dla pracowników tymczasowych otrzymujących duże ilości dokumentów w trakcie współpracy z APT.</p>	<p>Ustawa z dnia 9 lipca 2003 r. o zatrudnianiu pracowników tymczasowych</p>	<p>Wprowadzenie regulacji umożliwiającej agencją pracy tymczasowej (APT) wystawienie świadectwa pracy raz w roku, uwzględniającego wszystkie okresy pracy dla danej APT w danym okresie czasu w jednym zbiorczym dokumencie, z jednoczesnym istnieniem obowiązku po stronie APT wystawiania świadectwa pracy w każdej sytuacji wygaśnięcia umowy na życzenie pracownika.</p>
<p>Obowiązek wystawiania druków deklaracji podatkowych dla pracowników w trakcie trwania roku podatkowego w sytuacji, gdy umowa o pracę ulega zakończeniu. W odniesieniu do pracowników tymczasowych, zatrudnianych wielokrotnie w ciągu roku przez tę samą agencję pracy tymczasowej, obowiązek ten wywołuje konieczność każdorazowego korygowania deklaracji podatkowych po zakończeniu kolejnych umów o pracę, co stanowi nie tylko znaczące obciążenie administracyjne powiązane z ogromnym ryzykiem popełnienia błędów, lecz jest niezwykle uciążliwe zarówno dla pracowników tymczasowych, jak i dla Urzędów Skarbowych.</p>	<p>Ordynacja podatkowa</p>	<p>Wprowadzenie regulacji pozwalającej na wystawianie pracownikom tymczasowym PITów rocznych, po zakończeniu roku podatkowego w ustawowym terminie do ostatniego dnia lutego roku następującego po tym, którego rozliczenie dotyczy.</p>
<p>Brak kontroli społecznej nad Funduszem Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.</p>	<p>Brakuje takiej regulacji w Ustawie z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy</p>	<p>Przywrócenie warunków kontroli nad Funduszem organizacjom pracodawców. Fundusz tworzą składki pracodawców i jest on rodzajem solidarnego zabezpieczenia się pracodawców przed sytuacją, kiedy z powodu niewypłacalności konieczne byłoby natychmiastowe pokrycie roszczeń pracowniczych. Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych Lewiatan, reprezentując ok. 4.000 firm zatrudniających blisko 600 tys. pracowników z firm w poważnym stopniu partycypujących w tworzeniu tego Funduszu, nigdy nie miała możliwości kontrolowania sposobu gospodarowania tymi środkami ani decydowania o zasadach, kryteriach i warunkach wypłat z Funduszu. Uważamy, że polskie organizacje pracodawców powinny mieć decydujący wpływ na jego funkcjonowanie. We współpracy z rządem chcemy ustalić zasady funkcjonowania Funduszu, który m.in. został powołany przez polskich pracodawców do tego, aby zagwarantować ochronę prawa pracowników do wynagrodzenia, także w sytuacjach upadłości, likwidacji bądź nadzwyczajnych trudności.</p>

2. BARIERY WYNIKAJĄCE ZE STOSUNKÓW PRACY

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Nieuznanie legitymacji organizacji pracodawców do występowania do Trybunału Konstytucyjnego we wszystkich sprawach dotyczących członków.</p>	<p>Ustawa z dnia 23 maja 1991 r. o organizacjach pracodawców</p>	<p>Wprowadzenie zapisu przesądzającego o legitymacji organizacji pracodawców do występowania z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego w sprawach dotyczących zrzeszonych członków.</p>
<p>Dla zwiększenia pewności w stosowaniu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych i eliminacji błędnych interpretacji i kontrowersji konieczne jest przywrócenie uprawnień w zakresie zwracania się do SN z zapytaniem o wykładnię w zakresie stosowania przepisów prawa pracy i ubezpieczeń społecznych.</p>	<p>Ustawa z dnia 6 lipca 2001 r. o Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego</p>	<p>Wprowadzenie zapisu o legitymacji reprezentatywnych organizacji pracodawców i związków zawodowych do występowania z zapytaniem do SN o wykładnię w zakresie stosowania przepisów prawa pracy i ubezpieczeń społecznych.</p>
<p>Zapisy o obowiązku organizowania przez pracodawców palarni w zakładach zatrudniających powyżej 20 pracowników. Obowiązek organizowania przez pracodawców pomieszczeń o powierzchni min. 8m² dla kobiet w ciąży i karmiących.</p>	<p>Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy</p>	<p>Zmiana zapisu o konieczności organizowania pomieszczenia – na konieczność organizowania „miejsca”.</p>
<p>Przepisy nie uwzględniają możliwości uzależnienia normatywów dźwigania od indywidualnych predyspozycji pracownika – np. wieku. Przepisy te powodują wzrost kosztów prowadzenia działalności gospodarczej.</p>	<p>Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 14 marca 2000 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy ręcznych pracach transportowych</p>	<p>Wprowadzenie analogicznych jak w Niemczech zapisów, gdzie normatyw dźwigania jest uzależniony m.in. od wieku pracownika.</p>
<p>Zniesienie możliwości wykonania szkolenia podstawowego i stanowiskowego przez właścicieli małych firm. Zbyt krótki okres umożliwiający zatrudnianie na terytorium Polski – bez zezwolenia na pracę – obywateli państw trzecich.</p>	<p>§2 pkt 27 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 30 sierpnia 2006 r. w sprawie wykonywania pracy przez cudzoziemców bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę</p>	<p>Wydłużenie do co najmniej 9 miesięcy możliwości podejmowania pracy w Polsce bez konieczności uzyskania zezwolenia na pracę.</p>

2. BARIERY WYNIKAJĄCE ZE STOSUNKÓW PRACY

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Wysokie pozapłacowe koszty pracy</p> <p>Obecnie wypłacając 100 zł pracownikowi „na rękę” pracodawca musi dodatkowo odprowadzić ok. 70 zł w postaci składek i podatków.</p>	<p>Art. 22 Ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych i wybrane przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS</p>	<ol style="list-style-type: none">1. Ograniczenie możliwości korzystania z wcześniejszych emerytur oraz ścisłe uzależnienie wysokości emerytury od wysokości wkładu do systemu i przewidywanego czasu pobierania emerytury dla wszystkich grup zawodowych bez wyjątku.2. Znaczące podwyższenie kosztów uzyskania przychodów z pracy najemnej.3. Umożliwienie odpisywania od podatku całej składki na ubezpieczenie zdrowotne.4. Finansowanie Funduszu Pracy z budżetu państwa zamiast ze składek pracodawców.5. Włączenie Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych do Funduszu Pracy.6. Skrócenie okresu wypłacania wynagrodzenia za czas choroby finansowanego przez pracodawców.

3. BARIERY W ZAKRESIE UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
Konieczność ustalania co kwartał podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe dla osób prowadzących działalność gospodarczą i osób z nimi współpracujących	Art. 18 ust. 8 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych	Wprowadzić rozwiązania umożliwiające ustalanie podstawy wymiaru składek raz na rok.
Konieczność przechowywania kopii deklaracji rozliczeniowych i imiennych raportów miesięcznych oraz dokumentów korygujących te dokumenty przez okres 10 lat od dnia ich przekazania do wskazanej przez Zakład jednostki organizacyjnej Zakładu, w formie dokumentu pisemnego lub elektronicznego	Art. 47 ust. 3c ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych	Skrócić okres do 5 lat.
Konsekwencją skrócenia okresu przechowywania dokumentów zgłoszeniowych i rozliczeniowych jest konieczność skrócenia okresu przedawnienia dla dokumentów ubezpieczeniowych do 5 lat	art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych	Skrócić okres do 5 lat.
Konieczność przechowywania dokumentów na podstawie których następuje ustalenie podstawy wymiaru emerytury lub renty przez okres 50 lat.	art. 125 a ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych	Skrócić okres przechowywania dokumentów i umożliwić ich przechowywanie w formie elektronicznej. Wprowadzić dodatkowe kryterium mówiące że należy przechowywać te dokumenty przez 50 lat bądź do momentu uzyskania przez ubezpieczonego emerytury bądź renty.
Przekazywanie pracownikom Raportu Miesięcznego dla Osoby Ubezpieczonej (RMUA) wyłącznie w formie papierowej		Wprowadzić rozwiązania alternatywne do funkcjonującego obecnie. Pracodawca powinien mieć możliwość umieszczania raportów (RMUA), np. w intranecie w plikach zahasłowanych, do których miałby dostęp tylko właściwi pracownicy. Rozwiązanie takie wyeliminowałoby koszty dystrybucji tego dokumentu, które są znaczące w przypadku, gdy firma zatrudnia dużą liczbę pracowników.

4. BARIERY W WYKORZYSTANIU FUNDUSZY STRUKTURALNYCH

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>SPRAWNOŚĆ INSTYTUCJONALNA</p> <p>Wymóg przedkładania i archiwizowania papierowej dokumentacji związanej z ubieganiem się o dotację (oryginały i kopie) oraz realizacją projektów.</p> <p>Wymóg ten jest nieracjonalny ekonomicznie, uciążliwy dla starających się o dofinansowanie oraz oznacza przerzucanie części kosztów obsługi kosztów na wnioskodawcę.</p>	<p>Brak sprawnych narzędzi informatycznych umożliwiających elektroniczną obsługę procesu aplikacyjnego.</p> <p>Brak przygotowania kadr instytucji publicznych do komunikacji on-line.</p> <p>Nawyki biurokratyczne, np. wymóg wielokrotnego kopiowania dokumentacji.</p>	<p>W okresie programowania 2007-2013 konieczna jest digitalizacja procesu aplikacyjnego i zarządzania projektem (wnioski konkursowe on-line, sprawozdawczość i archiwa w wersji elektronicznej).</p>
<p>Zbyt duża rotacja kadr, która powoduje:</p> <ul style="list-style-type: none"> • systematyczną utratę doświadczenia nabywanego przez pracowników instytucji obsługujących fundusze strukturalne, • niską sprawność instytucjonalną związaną z koniecznością ciągłego wdrażania nowych pracowników. 	<p>Zbyt niskie płace w administracji w porównaniu do zakresu obowiązków i wymagań merytorycznych.</p> <p>Brak atrakcyjnych systemów motywacyjnych.</p> <p>Brak przejrzystych ścieżek kariery i awansu, m.in. w wyniku upolitycznienia stanowisk średniego i wyższego szczebla.</p> <p>Brak kompetencji menedżerskich osób zarządzających kapitałem ludzkim w administracji.</p>	<p>Wprowadzenie zasad zarządzania w sektorze publicznym oraz spójnego programu budowy kompetencji kadr (reforma administracji publicznej).</p> <p>Przygotowanie kompleksowych rozwiązań zarówno na szczeblu centralnym, jak i regionów dotyczących systemów rekrutacyjnych, promocyjnych i motywacyjnych.</p> <p>Opracowanie publicznego rankingu instytucji zarządzających, pośredniczących i wdrażających według oceny jakości ich pracy dokonanej na podstawie określonych kryteriów.</p>
<p>Restrykcyjne wymagania wobec wnioskodawców i beneficjentów wynikające ze stosowania przez Instytucje Zarządzające różnych standardów (np. inny zakres informacji wymagany jest od wnioskodawców ubiegających się o wsparcie w różnych programach*). W rozproszonym systemie zwiększa się zagrożenie nakładania na wnioskodawców i beneficjentów nadmiernych wymogów, w zależności od wiedzy, doświadczenia i dobrej woli danej instytucji i jej pracowników.</p> <p>*według wybranych projektów wniosków o dofinansowanie w ramach PO IG, RPO</p>	<p>W związku z decentralizacją wdrażania funduszy strukturalnych oraz likwidacją rozporządzeń wprowadzających np. wzory dokumentów Instytucje Zarządzające w dużym stopniu samodzielnie określają zasady obowiązujące ubiegających się o wsparcie unijne, dotyczące np. formy i kształtu wniosku o dofinansowanie.</p>	<p>Wprowadzenie uniwersalnego standardu obsługi wnioskodawcy i beneficjenta wraz z katalogiem maksymalnych wymogów, które muszą zostać spełnione w procesie aplikacyjnym i w trakcie realizacji projektów, np.:</p> <ul style="list-style-type: none"> • zasada elektronicznej wymiany dokumentów (aplikacja, sprawozdania, wnioski płatniczy) i komunikacji z beneficjentem za pomocą systemu informatycznego/ poczty elektronicznej, • proste wnioski aplikacyjne (informacje niezbędne do oceny wniosków, którymi dysponuje wyłącznie wnioskodawca), • uproszczona sprawozdawczość, • przedkładanie załączników formalnych (jeśli wymagane) na etapie podpisywania umowy, • ogólne zasady rozliczeń oraz dokumentowania wydatków, m.in. ograniczenie liczby dokumentów potwierdzających wydatki.

4. BARIERY W WYKORZYSTANIU FUNDUSZY STRUKTURALNYCH

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Rygorystyczne, sformalizowane kontrole. Biurokratyczny charakter kontroli kładący nacisk na spełnienie proceduralnych wymogów, bez odniesienia do realizowanych działań czy osiągniętych rezultatów.</p>	<p>Kontrolerzy nie mają doświadczenia w realizacji i specyfice projektów współfinansowanych z funduszy unijnych.</p> <p>Brak jednolitych standardów dotyczących dokumentacji finansowej (np. inna interpretacja zasad opisywania faktur przez różne służby kontrolne).</p>	<p>Wzmocnienie merytoryczne służb kontrolnych (np. poprzez specjalistyczne szkolenia).</p> <p>Wzmocnienie funkcji korekcyjnej kontroli (wsparcie w likwidowaniu nieprawidłowości).</p>
OTOCZENIE PRAWNE		
<p>Nieprzygotowanie systemu prawnego do realizacji programów operacyjnych. Brak większości rozporządzeń, które regulują kwestie udzielania pomocy publicznej.</p>	<p>Prace nad tymi rozporządzeniami trwają rekordowo długo, przy czym dla tak dużych opóźnień brak racjonalnego wytłumaczenia (np. PKPP Lewiatan otrzymała rozporządzenie dotyczące udzielania pomocy przez PARP w ramach PO IG w lipcu 2007, jednak do końca grudnia tego roku prac nad dokumentem nie udało się zakończyć).</p>	<ul style="list-style-type: none"> Zakończenie prac nad rozporządzeniami regulującymi zasady udzielania pomocy publicznej do końca stycznia 2008.
<p>Nieprzygotowanie systemu prawnego do sprawnego wdrażania projektów inwestycyjnych/ infrastrukturalnych.</p>	<p>Ambitne cele założone w programach unijnych napotykały i będą napotykać na przepisy prawne niezwiązane z samym systemem wdrażania (prawo budowlane, zagospodarowanie przestrzenne), które hamują realizację projektów, zwłaszcza tych o charakterze inwestycyjnym i infrastrukturalnym.</p> <p>Te bariery oraz postulaty z nimi związane zostały omówione szczegółowo w części 5 Czarnej Listy Barrier.</p>	<p>Konieczne jest przeforsowanie planu inicjatyw legislacyjnych, które pozwolą na odpowiednie modyfikacje przepisów i w efekcie przyspieszenie inwestycji.</p>

4. BARIERY W WYKORZYSTANIU FUNDUSZY STRUKTURALNYCH

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>SYSTEM INFORMACYJNY</p> <p>Brak lub bardzo ograniczona oraz rozproszona informacja dla potencjalnych wnioskodawców i beneficjentów na temat dostępnych schematów i zasad dotyczących wsparcia.</p>	<p>Brak funkcjonującej strategii informowania o wsparciu z funduszy unijnych w latach 2007-2013, co przejawia się m.in. w niedopasowaniu treści komunikatów do faktycznego stanu przygotowania (np. w PO Innowacyjna Gospodarka już na przełomie 2006 i 2007 pojawiały się reklamy zachęcające do korzystania z nowych możliwości, podczas gdy wciąż trwają prace nad formularzami wniosków czy kryteriami wyboru projektów).</p> <p>Koncentracja Instytucji Zarządzających na relatywnie prostszych działaniach wizerunkowych, jak np.: reklama funduszy (promocja marki NSS) kosztem działań stricte informacyjnych.</p>	<p>Uruchomienie jednego portalu informacyjnego dla wnioskodawców, podzielonego według kategorii beneficjentów (MŚP, duże przedsiębiorstwa, NGO, IOB) oraz kategorii projektów, zawierającego informacje:</p> <ul style="list-style-type: none"> • podstawowe schematy wsparcia dla danej kategorii beneficjentów i zasady jego udzielania, • programy, w których można uzyskać dofinansowanie dla danej kategorii projektu, • adres internetowy instytucji zarządzającej i wdrażającej wsparcie, • kalendarz wydarzeń na najbliższy kwartał i półrocze w danym działaniu/schemacie • terminy uruchomienia konkursów w danym działaniu/schemacie. <p>Fundusze unijne nie potrzebują reklamy. Kluczową kwestią jest aktualna, pełna i wiarygodna informacja.</p>
<p>Brak informacji o harmonogramie konkursów, zwłaszcza w PO Innowacyjna Gospodarka i Regionalnych Programach Operacyjnych. Unie możliwia to jakiegokolwiek racjonalne planowanie inwestycji w przedsiębiorstwach.</p>	<p>Niechęć większości Instytucji Zarządzających i Pośredniczących do ogłaszania harmonogramu konkursów w związku z niedokończonymi pracami nad systemami wdrażania.</p>	<p>Przygotowanie i umieszczenie harmonogramów wszystkich konkursów (krajowych i regionalnych) na stronie MRR do końca stycznia 2008.</p> <p>Kalendarz powinien zobowiązywać beneficjentów do przygotowania dobrych projektów, a instytucje do zakończenia wszystkich prac niezbędnych do otwarcia konkursów.</p>

4. BARIERY W WYKORZYSTANIU FUNDUSZY STRUKTURALNYCH

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Chaos informacyjny – różne definiowanie tych samych pojęć na poziomie programów czy działań w ramach tego samego programu.</p>	<p>Brak spójnego systemu zarządzania informacją na poziomie Instytucji Zarządzających.</p>	<p>Wypracowanie do końca stycznia 2008 katalogu pojęć (słownika), z którego będą mogły korzystać instytucje w trakcie przygotowywania kryteriów wyboru projektów czy wytycznych konkursowych.</p> <p>Opracowanie przewodnika dotyczącego pojęcia trwałości projektu: określania zasad utrzymania celów i rezultatów projektu w czasie, zakresu zasad dopuszczalnych modyfikacji.</p>
PARTNERSTWO		
<p>Niska jakość partnerstwa na poziomie programowania i wdrażania. Ograniczony wpływ interesariuszy na kształt programów i zasady ich wdrażania.</p>	<p>Ograniczanie liczby miejsc strony pozarządowej w Komitetach Monitorujących (np. KM PO liŚ, KM RPO).</p> <p>Brak równowagi pomiędzy przedstawicielami administracji i sektora pozarządowego w Komitetach Monitorujących.</p> <p>Zrutynizowane konsultacje społeczne, traktowane jako konieczność, wynikająca z przepisów unijnych, a nie element który może podnieść jakość zarządzania programami.</p>	<p>Zrównoważenie składu Komitetów Monitorujących, tak aby strona instytucjonalna, której praca podlega monitoringowi, nie miała automatycznej większości.</p> <p>Szkolenia dla urzędników z zakresu dialogu społecznego i obywatelskiego, zasad dobrego rządzenia i kompetencji komunikacyjnych.</p>
PRAWA I OBOWIĄZKI WNIOSKODAWCY		
<p>Procedura odwoławcza w schematach konkursowych przewiduje tylko możliwość wniesienia protestu do nieprawidłowej oceny wniosku.</p> <p>Brak jest natomiast możliwości uzupełniania drobnych uchybień formalnych wnioskodawcy.</p> <p>Wykrycie takiego uchybienia będzie więc powodowało odrzucenie wniosku i konieczność jego ponownego złożenia.</p> <p>W przypadku terminów zamkniętych, większość wniosków odrzuconych z przyczyn formalnych nie będzie miała szans na ponowne rozpatrzenie w trakcie tego samego konkursu.</p> <p>W przypadku tych konkursów otwartych, gdzie decydujące znaczenie dla pozyskania dofinansowania będzie miała data rejestracji wniosku (ograniczone alokacje finansowe), konieczność ponownego składania kompletu dokumentów może oznaczać utratę realnych szans na dofinansowanie.</p>	<p>Wytyczne w zakresie procedury odwoławczej dla wszystkich programów operacyjnych</p>	<p>Uzupełnienie Wytycznych... o przepisy umożliwiające uzupełnianie drobnych błędów formalnych w trakcie oceny wniosku, bez konieczności jego ponownego składania.</p>

5. BARIERY W PROCESIE BUDOWLANYM

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Nieprzewidywalność warunków inwestycyjnych w wyniku braku planów zagospodarowania terenu i duża uznaniowość urzędnicza przy wydawaniu decyzji o warunkach zabudowy.</p>	<p>Obowiązujące przepisy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niechęć i nieumiejętność władz gminnych tworzenia planów obejmujących znaczne obszary</p>	<p>Przyjęcie nowego modelu planowania i zagospodarowania przestrzennego zakładającego:</p> <ul style="list-style-type: none"> • obowiązkowe pokrycie całego obszaru gminy planem ogólnym, • powiązanie planu z harmonogramem realizacji infrastruktury technicznej, • umożliwienie finansowania przez inwestora budowy infrastruktury technicznej i rezygnacja z obowiązku przekazania zrealizowanego fragmentu sieci zarządcy sieci, • umożliwienie budowania zgodnie z krajowymi standardami zabudowy na terenach niepokrytych planami szczegółowymi lub gminnymi standardami zabudowy, • zmianę przeznaczenia gruntów rolnych w miejscowym planie i rezygnacja z procedury odrolnienia, • ustanowienie funduszu powierniczego, w którym deponowane będą środki ze sprzedaży nieruchomości o nieuregulowanym prawie własności.
<p>Wykorzystywanie pozycji monopolistycznej przez gestorów mediów, którzy mimo tego, iż są podmiotami gospodarczymi, rozstrzygają w postępowaniu (o warunkach zabudowy lub pozwolenia na budowę) jak organy administracyjne.</p>	<p>Jak wyżej</p>	<p>Jak wyżej.</p>
<p>Konieczność uzyskania pozwolenia na budowę, na wykonywanie robót budowlanych polegających na przebudowie i remoncie sieci gazowych.</p>	<p>Prawo budowlane</p>	<p>Rozszerzenie katalogu robót niewymagających pozwolenia na budowę o roboty polegające na przebudowie i remoncie sieci gazowej prowadzonej po dotychczasowych trasach.</p>
<p>Konieczność finansowania aktualizacji mapy zasadniczej i innych materiałów ze środków inwestorów.</p>	<p>Prawo geodezyjne i kartograficzne</p>	<p>Nałożenie odpowiedzialności za aktualizację map i konsekwencji zawartych w nich błędów na starostów.</p>
<p>Brak wskazania organu odpowiedzialnego względem zamawiających za skutki ewentualnych wad materiałów, map i dokumentów geodezyjnych uzyskanych od służb geodezyjnych.</p>	<p>Prawo geodezyjne i kartograficzne</p>	<p>Nałożenie odpowiedzialności za aktualizację map i konsekwencji zawartych w nich błędów na starostów.</p>

5. BARIERY W PROCESIE BUDOWLANYM

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
Nieaktualne materiały mapowe sprzedawane przez służby geodezyjne i wymóg zlecenia przez zamawiającego ich aktualizacji, często wielokrotnej, w ramach przygotowania i realizacji inwestycji.	Prawo geodezyjne i kartograficzne	Nałożenie odpowiedzialności za aktualizację map i konsekwencji zawartych w nich błędów na starostów.
Obowiązek uzyskania od właściwego organu decyzji o merytorycznym zakresie raportu oddziaływania na środowisko.	Prawo ochrony środowiska	Powrót do poprzedniej regulacji, kiedy to rozporządzenie ministra określało, jakie działalności produkcyjne zaliczane do inwestycji znacząco oddziałujących na środowisko oraz mogących oddziaływać na środowisko, z określeniem merytorycznego zakresu raportu oddziaływania dla obydwu rodzajów inwestycji.
Brak odpowiedzialności urzędników za wydawanie wadliwych decyzji i za nie wydawanie decyzji w przewidzianych terminach oraz wykorzystywanie sposobów formalnych w celu przedłużania postępowania.	Prawo administracyjne	Kompleksowa zmiana prawa administracyjnego.
Rozbudowana procedura formalno-prawna na etapie ubiegania się o decyzję o lokalizacji inwestycji celu publicznego, wydłużająca proces i zwiększająca koszty inwestycji.	Ustawa o planowaniu przestrzennym Ustawa o drogach publicznych	<ul style="list-style-type: none"> Aktualizacja rejestrów gruntów prowadzonych przez Powiatowe Urzędy Geodezji i Kartografii, Usprawnienie procesu uzgodnień z instytucjami wymienionymi w art. 53 Ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym, które są prowadzone w oparciu o k.p.a.
Rozbudowana procedura formalno-prawna na etapie uzyskiwania pozwolenia na budowę sieci gazowych, dublująca czynności wymagane na etapie uzyskania decyzji lokalizacyjnej, wydłużająca proces inwestycji i zwiększająca jej koszty.	Prawo budowlane	<ul style="list-style-type: none"> Wyeliminowanie dublujących się wymogów formalno-prawnych na etapie uzyskania decyzji lokalizacyjnej i pozwolenia na budowę, Umożliwienie natychmiastowego przystąpienia do eksploatacji sieci w przypadku przyjęcia zgłoszenia bez uwag.
Zbędne procedury formalno-prawne wydłużające okres realizacji przyłączy domowych do 17 tygodni.	Prawo budowlane	<ul style="list-style-type: none"> Zniesienie wymogu aktualizacji podkładów geodezyjnych terenu, na którym ma zostać wybudowane przyłącze, Zniesienie wymogu sporządzania projektu budowlanego przyłącza.

5. BARIERY W PROCESIE BUDOWLANYM

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Zbędne procedury formalno-prawne wydłużające okres realizacji inwestycji i zwiększająca jej koszty.</p> <p>Uzyskanie przez wykonawcę decyzji na zajęcie pasa drogowego w celu ułożenia sieci lub przyłącza energetycznego jest czasochłonne, ponieważ każdorazowo należy opracować odrębny projekt organizacji ruchu na drodze i musi być on zaakceptowany przez stosownego zarządcę drogi oraz jednostkę policji.</p>	<p>Ustawa o drogach publicznych</p>	<p>Opracowanie standardowych szablonów, w oparciu o które wykonawcy mogliby zabezpieczać jezdnię bez konieczności angażowania w ten proces policji i innych urzędów.</p> <p>Przy takim rozwiązaniu, mając już uzgodnioną lokalizację sieci lub przyłącza na etapie projektowania, wykonawca mógłby uzgodnić z zarządcą drogi jedynie datę zajęcia pasa, a następnie przystąpić do prac budowlanych zabezpieczając teren w oparciu o konkretny szablon. Proces uległby skróceniu z kilku tygodni do kilku dni.</p>
<p>Objęcie obowiązkiem uzyskania decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych instalacji telekomunikacji bezprzewodowej począwszy od bardzo niskiej mocy 15 W e.i.r.p. doprowadziło do paraliżu inwestycyjnego w tej branży.</p>	<p>Prawo budowlane i Ustawa o ochronie środowiska.</p>	<p>Uchylić przepis lub w znacznym stopniu zliberalizować.</p>
<p>Barierą dla przedsiębiorców inwestujących w infrastrukturę bezprzewodową, w szczególności stawiających niepopularne stacje bazowe, które mogą być zakwestionowane jako pogarszające walory estetyczne zabudowy lub oddziaływujące na środowisko, są decyzje o odmowie lokalizacji z powołaniem się na ich niezgodność z „wymaganiami ładu przestrzennego”.</p>	<p>Prawo budowlane i Ustawa o ochronie środowiska.</p>	<p>Postuluje się zmianę przepisów w tym zakresie.</p>
<p>Problemem postępowania w sprawie uwarunkowań środowiskowych, odnoszącym się do wszystkich przedsięwzięć jest nieograniczony udział – na prawach strony – organizacji ekologicznych, co umożliwia skarżenie nie tylko decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych, ale również postanowień uzgodnieniowych (zażalenia zazwyczaj trafiają do Ministra Środowiska oraz Generalnego Inspektora Sanitarnego), a także przekazanie kompetencji do wydawania decyzji do organów samorządu gminnego, co prowadzi do sytuacji, w której w wielu przypadkach, zwłaszcza w miastach na prawach powiatu, inwestor musi uzyskać od tego samego organu trzy decyzje (o lokalizacji inwestycji celu publicznego, ewentualnie o warunkach zabudowy, o uwarunkowaniach środowiskowych zgody na realizację przedsięwzięcia oraz pozwolenia na budowę).</p>	<p>Prawo budowlane i Ustawa o ochronie środowiska.</p>	<p>Usprawnienie procesu uzgodnień z instytucjami wymienionymi w Ustawie o zagospodarowaniu przestrzennym, które są prowadzone w oparciu o k.p.a.</p>

5. BARIERY W PROCESIE BUDOWLANYM

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Neograniczona możliwość zawieszenia postępowania w sprawie lokalizacji inwestycji. Stosownie do przepisu art. 58 Ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, właściwy organ administracji może zawiesić postępowanie administracyjne w sprawie ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy od dnia złożenia wniosku o ustalenie lokalizacji inwestycji celu publicznego. Przepisy ustawy nie określają żadnych przesłanek zawieszenia postępowania, dając tym samym organom administracji możliwość nieograniczonego blokowania inwestycji. Organ może zawiesić postępowanie, choćby nawet wiedział, że gmina w najbliższym czasie nie zamierza przystąpić do opracowywania planu dla tego obszaru. Co więcej, organ może zawiesić postępowanie nawet wówczas, gdy jest już projekt planu i gdy planowana inwestycja jest całkowicie zgodna z tym projektem. Jednocześnie nie ma żadnej gwarancji, że zawieszenie nie będzie trwało dłużej niż 12 miesięcy.</p>	<p>Art. 58 Ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym</p>	<p>Określić przesłanki zawieszenia postępowania w sprawie lokalizacji inwestycji.</p>
<p>Źle napisane postanowienia planu. Stwarza to dla inwestora dodatkowe ryzyko, że nie zostanie decyzji „środowiskowej” lub pozwolenia na budowę ze względu na niezgodność z niejasnym planem (obecnie nie ma już możliwości uzyskania decyzji o warunkach zabudowy, interpretującej postanowienia planu w sposób wiążący dla organów wydających decyzje na dalszych etapach procesu inwestycyjnego).</p>	<p>Prawo budowlane i Ustawa o ochronie środowiska.</p>	<p>Nałożenie odpowiedzialności za źle napisane plany miejscowe i konsekwencje zawartych w nich błędów na odpowiednie władze administracji publicznej.</p>
<p>Niski poziom merytoryczny rozdziałów planów miejscowych dotyczących telekomunikacji.</p> <p>Zazwyczaj z postanowień tych nie wynika żadna konstruktywna koncepcja rozwoju telekomunikacji na obszarze objętym planem i nie są wpisywane jakiegokolwiek postanowienia, by wypełnić obowiązek ustawowy uregulowania w planie zagadnień dotyczących telekomunikacji.</p>	<p>Ustawa o planowaniu przestrzennym</p>	<p>Nałożenie odpowiedzialności za źle napisane plany miejscowe i konsekwencje zawartych w nich błędów na odpowiednie władze administracji publicznej.</p>
<p>Zakazy lokalizowania instalacji radiokomunikacyjnych ustanowione na znacznych obszarach planów.</p> <p>Zakazy te są w różny sposób formułowane. Najczęściej jako zakaz lokalizowania przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Zakazy takie są ustanawiane pomimo tego, że według oficjalnego stanowiska Ministra Środowiska nie ma dla nich żadnego uzasadnienia.</p>	<p>Ustawa o planowaniu przestrzennym</p>	<p>Zniesienie nieuzasadnionych merytorycznie zakazów w planach miejscowych.</p>

5. BARIERY W PROCESIE BUDOWLANYM

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Duża uznaniowość organów wydających decyzje.</p> <p>Brak zakazów w planach miejscowych lokalizowania instalacji radio-komunikacyjnej w rezultacie i tak skutkujące wydaniem przez organ decyzji odmownej, powołującej się na niezgodność z planem.</p> <p>Do najczęstszych przypadków, w których organ dostrzega taką niezgodność jest zamiar lokalizowania instalacji na obszarze lub nawet w sąsiedztwie zabudowy mieszkaniowej.</p> <p>W konsekwencji na wielu obszarach - zwłaszcza miejskich – nie można budować infrastruktury bezprzewodowej, co tworzy obszary wykluczenia.</p>	<p>Ustawa o planowaniu przestrzennym</p> <p>Brak propozycji legislacyjnych umożliwiających zmianę tego stanu</p>	<p>Doprecyzować przepisy ustawy o planowaniu przestrzennym w taki sposób, aby wyeliminować uznaniowość organów administracji.</p>

6. INNE BARIERY UTRUDNIAJĄCE PROWADZENIE DZIAŁALNOŚCI GOSPODARCZEJ

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Przewlekłość rejestracji podmiotów gospodarczych zamierzających prowadzić działalność gospodarczą.</p> <p>Obecnie obowiązujące zasady rejestracji są prowizoryczne i niewystarczające.</p> <p>„Jedno okienko” nie działa w praktyce, ze względu na brak współdziałania rejestru REGON z urzędami skarbowymi. Przedsiębiorcy nadal muszą sami odwiedzać różne urzędy w celu zarejestrowania swojej działalności.</p>	<p>Art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej.</p> <p>Nadal nie weszły w życie przepisy odnośnie rejestracji działalności gospodarczej osób fizycznych wprowadzonych ustawą z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Wydłużono okresu vacatio legis dla wejścia w życie tych przepisów do dnia 1 października 2008 r.</p>	<p>Jak najszybsze wdrożenie w życie „jednego okienka” dla rejestracji działalności gospodarczej.</p>
<p>Wysoki koszt wpisu i ogłoszeń w Monitorze Sądowym i Gospodarczym</p> <p>Wejście w życie w dniu 1 stycznia 2007 r. nowelizacji ustawy o KRS, która przewidywała ujawnienie większej części akt rejestrowych na stronach internetowych KRS spowodowało zmniejszenie roli Monitora Sądowego i Gospodarczego, ponieważ większość informacji o przedsiębiorcach i o wpisach do KRS od 1 stycznia 2007 jest upubliczniona na stronach KRS. Nie ma więc uzasadnienia utrzymywanie obowiązku wnoszenia opłaty 250 zł od każdego wpisu do KRS.</p> <p>10 marca 2007 r. weszła w życie nowelizacja ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, która obniżyła z 1000 zł. do 750 zł. opłatę stałą za zarejestrowanie w rejestrze przedsiębiorców spółki osobowej. To krok w dobrym kierunku, ale niewystarczający.</p>	<p>Art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.</p> <p>§ 8 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15. 04.1996 r. w sprawie organizacji, sposobu wydawania i rozpowszechniania oraz podstawy ustalania ceny numerów Monitora Sądowego i Gospodarczego i wysokości opłat za zamieszczanie w nim ogłoszenia lub obwieszczenia.</p>	<p>Propozycją jest obniżenie kosztów wstępnej rejestracji w KRS przedsiębiorców działających w formie spółek kapitałowych o co najmniej 50%, natomiast działających w formie spółek osobowych o co najmniej 25% (w tym przypadku obniżenie o 25% nastąpiło już w marcu 2007 r.).</p> <p>Obniżenie opłat z tytułu ogłoszeń w Monitorze Sądowym i Gospodarczym.</p>
<p>Brak możliwości uzyskania informacji o swoim kontrahencie zarejestrowanym w ewidencji działalności gospodarczej bez znajomości jego adresu</p> <p>Wciąż brak Centralnej Informacji o Działalności Gospodarczej (CIDG).</p>	<p>Art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej</p>	<p>Szybkie wdrożenie CIDG.</p>

6. INNE BARIERY UTRUDNIAJĄCE PROWADZENIE DZIAŁALNOŚCI GOSPODARCZEJ

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Brak możliwości zawieszania przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej. Obowiązek prowadzenia działalności gospodarczej w sposób ciągły i ponoszenie kosztów z tym związanych (zwłaszcza w przypadku MSP prowadzących działalność sezonową) jest poważną barierą w prowadzeniu działalności gospodarczej. Brak możliwości zawieszania działalności oraz niejasne i niejednoznaczne interpretacje ZUS w tej kwestii doprowadziły niejedną firmę w Polsce do upadłości.</p>	<p>Brak instytucji zawieszania działalności gospodarczej m.in. w następujących ustawach:</p> <ul style="list-style-type: none"> • ustawa z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej • ustawa z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych • ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych • ustawa z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym • ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych • ustawa z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne • ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług • ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych 	<p>Wprowadzenie do systemu prawa polskiego instytucji zawieszania działalności gospodarczej.</p>
<p>Trudności przedsiębiorców w pozyskiwaniu informacji o zagranicznych rynkach oraz w znajdowaniu wiarygodnych partnerów biznesowych za granicą.</p>	<p>Brak rozwiązań prawnych w tej kwestii.</p>	<p>Powołanie Polskiej Agencji Handlu i Inwestycji - instytucji, do zadań której należałyby: promocja polskiej gospodarki, wspieranie rozwoju eksportu, wspieranie napływu inwestycji oraz polskich inwestycji za granicą, a także gromadzenie informacji o krajowych dostawcach i kooperantach na potrzeby projektów inwestycyjnych.</p>
<p>Zbyt wiele rodzajów działalności wymaga wciąż uzyskiwania od przedsiębiorców zezwoleń, pozwoleń i licencji.</p> <p>W 2007 r. do polskiego systemu prawa wprowadzono kolejny reglamentowany rodzaj działalności gospodarczej – utworzenie lub prowadzenie działalności gospodarczej w formie wielkopowierzchniowego obiektu handlowego, co wymaga uzyskania zezwolenia.</p>	<p>Art. 46-76 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej</p> <p>Ustawa z dnia 11 maja 2007 r. o tworzeniu i działaniu wielkopowierzchniowych obiektów handlowych</p> <p>Przepisy szczególne wprowadzające reglamentację działalności gospodarczej</p>	<p>Zniesienie większości zezwoleń, pozwoleń i licencji, które zostały poza zakresem ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.</p> <p>Usunięcie z katalogu rodzajów działalności gospodarczej część działalności, które obecnie wymagają uzyskania wpisu do rejestru działalności regulowanej.</p>

6. INNE BARIERY UTRUDNIAJĄCE PROWADZENIE DZIAŁALNOŚCI GOSPODARCZEJ

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Liczne kontrole u przedsiębiorców.</p> <p>Problem dotyczy głównie niestosowania przez instytucje kontrolujące art. 82 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Problem stanowi również wciąż treść art. 82 ust. 1 pkt 3 ustawy o swobodzie w związku z art. 13 ust. 3 ustawy o kontroli skarbowej. Przepis ten umożliwia w ramach wszczętego postępowania kontroli skarbowej, przeprowadzenie kontroli podatkowej i w związku z powyższym nie stosuje się przepisów o ograniczeniach czasu kontroli.</p>	<p>Art. 77-84 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.</p> <p>Przepisy szczególne określające możliwość przeprowadzenia kontroli.</p>	<p>Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej jest ustawą systemową, nie może zatem zawierać rozwiązań szczegółowych, ponieważ każda kontrola jest prowadzona w odrębnym trybie, na podstawie odrębnych przepisów. Powinny więc znaleźć się w niej takie rozwiązania, jak „sprzeciw” przedsiębiorcy wobec działań urzędników, a także wprowadzenie sankcji dla urzędników kontrolujących, naruszających przepisy ustawy o swobodzie działalności gospodarczej w postaci np. nagan, kar itd. lub wprowadzenie dla przedsiębiorców możliwości dochodzenia odszkodowania od danego urzędu.</p> <p>W związku z powyższym należy również ograniczyć liczbę instytucji kontrolujących i skonsolidować ich działania (np. zlikwidować Inspekcję Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych, której kompetencje w dużej mierze pokrywają się z kompetencjami Inspekcji Handlowej), przejrzeć cały szereg przepisów szczególnych oraz ograniczyć wszelkie przepisy umożliwiające obejście ustawy o swobodzie działalności gospodarczej wprowadzające ograniczenia czasu czy liczby kontroli.</p>
<p>Liczne kontrole w obiektach handlowych różnych instytucji kontrolujących (PIP, PIH, Sanepid, Straż Pożarna, US, UKNiR) dezorganizujące pracę tych obiektów.</p> <p>Nieprzestrzeganie przepisów o swobodzie działalności w zakresie kontroli, mówiących o jednej kontroli w firmie w danym czasie, różna interpretacja tych przepisów przez poszczególne urzędy, nadużywanie przepisów, np. o ochronie zdrowia i życia pracowników do uzasadniania wszystkich decyzji.</p>	<p>Art. 77-84 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.</p> <p>Przepisy szczególne określające możliwość przeprowadzenia kontroli</p>	<p>Wprowadzenie instytucji dokonującej jednolitej wykładni prawa w danym urzędzie, która nadzorowałaby jednocześnie jej stosowanie oraz wprowadzenie kar finansowych dla urzędów na rzecz firm nie dotrzymujących przepisów prawa lub/i dokonujących niewłaściwej interpretacji prawa, w oparciu o które firma podejmuje decyzje biznesowe.</p>

6. INNE BARIERY UTRUDNIAJĄCE PROWADZENIE DZIAŁALNOŚCI GOSPODARCZEJ

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Niedostateczne zachęty dla przedsiębiorców do inwestowania w działalność badawczo-rozwojową.</p> <p>Art. 12-15 ustawy o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej umożliwiają uzyskanie statusu centrum badawczo-rozwojowego. Jednakże jednostki prowadzące prace badawczo-rozwojowe w ramach struktury koncernu nie mogą spełnić warunków stawianych w ustawie (co najmniej 50% przychodów ze sprzedaży wytworzonych przez siebie badań lub wyników prac rozwojowych).</p>	<p>Art. 12-15 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej</p>	<p>Umożliwienie nadawania statusu centrum badawczo-rozwojowego w ramach struktury koncernu.</p>
<p>Uznaniowość decyzji organów administracji publicznej przy wydawaniu koncesji.</p>	<p>Art. 46-63 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej</p> <p>Przepisy szczególne wprowadzające reglamentację działalności gospodarczej</p>	<p>Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej wprowadziła rozwiązania zgodne z postulatami przedsiębiorców, ale niezbędne są dalsze kroki ograniczające uznaniowość organów administracji w tym zakresie.</p>
<p>Przewlekłość postępowania sądowego w sprawach gospodarczych.</p> <p>Na wydanie nakazu w postępowaniu gospodarczym czeka się średnio tylko miesiąc, za to w przypadku złożenia przez stronę przeciwną zarzutów lub sprzeciwu, Sąd w Warszawie wyznaczy termin pierwszej rozprawy dopiero za rok! W innych miejscowościach jest to średnio ok. 3 miesiące. W tym przypadku rzeczywiście można mówić o przewlekłości w postępowaniu sądowym. Sprawa taka może się toczyć nawet kilka lat.</p>	<p>Ustawa z dnia 27 lipca 2001 – Prawo o ustroju sądów powszechnych</p> <p>Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego</p>	<p>W kwestii usprawnienia sądownictwa gospodarczego uważamy, że trzeba dążyć do pełnej informatyzacji wydziałów gospodarczych, co na pewno pozytywnie wpłynęłoby na efektywność pracy tychże zespołów, a także do zwiększenia liczby etatów dla asystentów sędziego, referendarzy sądowych, obsługi administracyjnej. W ten sposób można byłoby odciążyć sędziów od typowej pracy administracyjnej, która w tej chwili obciąża ich w zbyt dużej mierze.</p>
<p>Ograniczanie liczby godzin zajęć dydaktycznych, które mogą być prowadzone z wykorzystaniem technik kształcenia na odległość</p>	<p>§ 5 rozporządzenia Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 25 września 2007 r. w sprawie warunków, jakie muszą być spełnione, aby zajęcia dydaktyczne na studiach mogły być prowadzone z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość</p>	<p>Eliminacja barier ograniczających możliwość stosowania technik kształcenia na odległość.</p>
<p>Złe sformułowanie art. 64 ustawy - zbyt długi termin na zatwierdzenie zakładu i wpis do rejestru.</p> <p>Organ przyjmujący zgłoszenia/rejestrowy często uzależnia wydanie decyzji/wpisu od przedłożenia decyzji innych organów, których jeszcze podmiot nie uzyskał – np. Nadzoru Budowlanego, pomimo że zgłoszenie/wniosek o wpis złożony jest w terminie.</p>	<p>Ustawa o bezpieczeństwie żywności i żywienia</p>	<p>Skrócić termin np. do 14 lub 7 dni.</p>

7. BARIERY Z ZAKRESU OCHRONY ŚRODOWISKA

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, tzw. decyzja środowiskowa, zawarta w Prawie Ochrony Środowiska. Procedura składania wniosku o decyzję jest identyczna zarówno dla dużej, jak i dla mniejszej inwestycji. Procedura jest zbyt skomplikowana i sformalizowana. Z powodu niejasnych przepisów często decyzja środowiskowa nie zawiera wymagań odnośnie zabezpieczenia inwestycji przed nadmiernym oddziaływaniem na środowisko. Inwestor, nawet z decyzją w rękę, nie wie więc, jak budować, by inwestycja była bezpieczna dla środowiska i spełniała warunki prawne.</p>	<p>Ustawa Prawo ochrony środowiska</p>	<p>W przypadku prostych inwestycji o niewielkim wpływie na środowisko, gdzie inwestor jest zwolniony z obowiązku wykonywania raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, należy skrócić oraz uprościć procedurę uzyskania decyzji środowiskowej (np. poprzez rezygnację z dwukrotnych konsultacji z inspekcją sanitarną).</p>
<p>Od momentu złożenia wniosku o otrzymaniu zintegrowanego pozwolenia mija wiele czasu. W tym czasie przedsiębiorstwo wprowadza zmiany technologiczne zgodne z duchem BAT. Praktycznie z chwilą uzyskania pozwolenia zintegrowanego jest ono nieaktualne, a proces modernizacyjny trwa dalej.</p>	<p>Ustawa Prawo ochrony środowiska</p>	<p>Uproszczenie procedur. Zwolnienie drobniejszych zmian nie dotyczących instalacji zasadniczej mogą być aneksowane tylko na podstawie informacji o oddziaływaniu tego urządzenia na środowisko. Zniesienie konieczności opracowania oceny dla całej instalacji. Opracowanie i ocena powinna dotyczyć tylko tego jednego urządzenia i czynników wpływających na środowisko przy eksploatacji tego nowego urządzenia.</p>
<p>Zawarte w projekcie definicje szkody środowiskowej, zakresu jej likwidacji czy ochrony środowiska pozwalają na dużą swobodę interpretacji przez urzędników.</p>	<p>Ustawy o zapobieganiu i likwidacji szkód w środowisku z dnia 20 kwietnia 2007 roku</p>	<p>Precyzyjne definicje najważniejszych pojęć stosowanych w ustawie.</p>
<p>Zbyt duża częstotliwość obowiązków sprawozdawczych (2 sprawozdania, co kwartał), art. 25 i 41 – obowiązek uwidaczniania klientom przez detalistów tzw. kosztów gospodarowania odpadami – KGO, (jeżeli producenci wysokość kosztu podali detalistom).</p> <p>Przepisy te stanowią duże obciążenie pracodawcy – konieczność prowadzenia aktualizowanej na bieżąco bazy danych, zbierania danych i wypełniania szczegółowych tabel sprawozdawczych; w przypadku podawania KGO do wiadomości klientów – ogromne koszty zmian w systemach informatycznych sieci detalicznych (etykiety cenowe), spadek atrakcyjności oferty handlowej (wzrost ceny), wprowadzanie w błąd klientów.</p>	<p>Ustawa o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym</p>	<p>Wprowadzenie sprawozdawczości raz na pół roku lub raz na rok.</p> <p>Usunięcie zapisów o podawaniu KGO klientom lub fakultatywne jego podawanie klientom.</p>

8. BARIERY BRANŻOWE

8.1. BARIERY W BRANŻY ENERGETYCZNEJ

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
8.1. Bariery w branży energetycznej		
<p>Brak liberalizacji rynku energii elektrycznej.</p> <p>Utrzymywanie taryfowania obrotu oraz zaniżonych cen dla odbiorców końcowych, oznacza dyskryminację przez URE jednej grupy interesariuszy rynku energii. Stwarza barierę do podejmowania inwestycji odtworzeniowych, co grozi krajowym deficytem mocy, stanowiąc zagrożenie dla całej gospodarki narodowej.</p> <p>Brak konkurencji na rynku energetycznym nie sprzyja poprawie efektywności działania przedsiębiorstw energetycznych, powoduje wysoką energochłonność polskiej gospodarki, zmniejsza konkurencyjność polskich przedsiębiorstw i stwarza nadmierne obciążenia dla gospodarstw domowych.</p>	<p>Polityka energetyczna</p> <p>Prawo energetyczne</p>	<p>Koncentracja nadzoru państwa na regulacji działalności przedsiębiorstw energetycznych w obszarach monopolu naturalnego i ochronie przed nieuczciwą konkurencją i wykorzystywaniem pozycji rynkowych przez pojedyncze podmioty gospodarcze.</p> <p>Sprawna prywatyzacja sektora w ramach ustalonych przez państwo ograniczeń odnośnie udziału w rynku podmiotów skonsolidowanych.</p> <p>Całkowite zniesieniu regulowania cen energii elektrycznej na rynku hurtowym i w obszarach dostaw do odbiorców końcowych. Ceny energii dla rynku odbiorców powinny mieć charakter rynkowy i być rezultatem relacji podaży i popytu w wyniku konkurencyjnego działania wytwórców i dostawców energii. Bez przeniesienia kosztów inwestycyjnych na ceny energii sfinansowanie niezbędnych inwestycji w podniesienie sprawności czy wymianę mocy wytwórczych będzie niemożliwe.</p>
<p>Wstrzymana prywatyzacja sektora elektroenergetycznego, której skutkiem jest niska efektywność energetyczna i ekonomiczna sektora, brak środków na inwestycje. Nie podjęcie inwestycji oznacza braki w dostawach energii w ciągu kilku lat.</p>	<p>Polityka energetyczna</p>	<p>Opracowanie strategii prywatyzacyjnej (przesłanki, cele, działania, harmonogram). Jej jednym kryterium nie może być bezpieczeństwo energetyczne.</p> <p>Szybka prywatyzacja i liberalizacja sektora energetycznego wg ustalonej strategii.</p>
<p>Brak mechanizmów wspierających obniżenie energochłonności gospodarki (Polska na końcowym miejscu wśród EU 25).</p>	<p>Polityka energetyczna i podatkowa</p>	<p>Wprowadzenie silnych mechanizmów wspierających poprawę efektywności energetycznej gospodarki, jak na przykład systemu „białych certyfikatów”, przyspieszonej amortyzacji, ulg podatkowych przy zakupie urządzeń energooszczędnych, dodatkowego kryterium w zamówieniach publicznych, wsparcia dla procesów zarządzania energią w przedsiębiorstwach.</p> <p>Tworzenie zachęt do rozwoju kogeneracji.</p>

8. BARIERY BRANŻOWE

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
8.1. Bariery w branży energetycznej		
<p>Brak decyzji w sprawie budowy połączeń transgranicznych powoduje, że w średniej perspektywie czasowej, nie będzie możliwy udział Polski w Zintegrowanym Rynku Energii, a to z kolei obniży bezpieczeństwo energetyczne Polski i uniemożliwi pojawianie się nowych dostawców zwiększających konkurencję na rynku energii.</p>	<p>Polityka energetyczna</p>	<p>Polityka Energetyczna Polski do 2030 powinna zawierać konkretne zadania i harmonogram realizacji połączeń transgranicznych o przepustowości ok. 20% zapotrzebowania krajowego.</p>
<p>Niewystarczające mechanizmy polityki energetycznej sprzyjające inwestycjom w odnawialne źródła energii (OZE). Zbyt wysokie limity udziału energii z OZE wobec aktualnych możliwości podaży zielonej energii.</p>	<p>Prawo energetyczne Prawo podatkowe</p>	<p>Rozszerzenie palety paliw uznawanych za OZE (o np. metan z kopalń węgla kamiennego, odsiarczanego odpadowego gazu koksowniczego i szlamy z oczyszczalni komunalnych) oraz sprecyzowanie definicji biomasy celem złagodzenia niedoboru podaży energii odnawialnej na rynku.</p> <p>Konieczność klasyfikacji biomasy wg źródeł pochodzenia w rozporządzeniach o spalaniu biomasy innej niż leśna.</p> <p>Wdrożenie programu zaopatrzenia rynku w biomasę. Inicjowanie i wspieranie projektów badawczych w zakresie wykorzystania biomasy. Uruchomienie internetowej giełdy biomasy.</p> <p>Weryfikacja obowiązku zakupu energii ze źródeł odnawialnych - obniżenie udziału procentowego obowiązku do realnego poziomu produkcji energii w źródłach odnawialnych. Ograniczenie szybkości tempa dochodzenia do docelowego limitu 10,4%.</p>
<p>Brak spójnej polityki zrównoważonego rozwoju w kwestii ochrony powietrza. Brak kompleksowego łączenia celów ograniczenia emisji CO² z wpisaniem się w wymogi dotyczące emisji pozostałych gazów cieplarnianych jak SO_x, NO_x. Skoncentrowanie się tylko na rynku CO² może pogorszyć realizację pozostałych celów. Obecne zasady handlu uprawnieniami do emisji nie stymulują do podnoszenia sprawności wytwarzania, gdyż istnieje ryzyko otrzymania ograniczonego wolumenu uprawnień w przyszłości w wyniku realizacji usprawnień efektywnościowych.</p>	<p>Polityka energetyczna. Polityka ochrony środowiska</p>	<p>Wprowadzenie do polityki handlu emisjami, mechanizmów stwarzających długoterminową motywację do podnoszenia sprawności wytwarzania.</p> <p>Zakończenie procesów legislacyjnych i przygotowanie aktów wykonawczych dla maksymalnego wykorzystania dostępnych mechanizmów przewidzianych Protokołem z Kioto (Clean Development Mechanisms, Joint Implementation). Wspieranie uczestnictwa polskich przedsiębiorstw w wymianie międzynarodowej tymi kredytami dla maksymalnego ich wykorzystania przy realizacji planów rozwojowych.</p>

8. BARIERY BRANŻOWE

8.1. BARIERY W BRANŻY ENERGETYCZNEJ

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
8.1. Bariery w branży energetycznej		
<p>Dyskryminacja strony trzeciej w dostępie do energetycznych sieci dystrybucyjnych i brak procedur zmiany dostawcy szczególnie dla drobnych odbiorców.</p> <p>Spółki dystrybucyjne będące w strukturach własnościowych podmiotów zintegrowanych nie są zainteresowane udostępnianiem sieci sprzedawcom energii spoza grupy.</p>	Decyzje URE, Prawo energetyczne	Wprowadzenie standardowych regulacji ułatwiających zmianę sprzedawcy.
Brak regulacji „sprzedawcy z urzędu”, jego wyboru oraz obowiązków związanych z usługami publicznymi, co jest wymagane dyrektywami unijnymi.	Prawo energetyczne	Rola tzw. sprzedawców zasiedziałych może być tylko tymczasowa i musi powstać klarowna regulacja tak, by zmieniający dostawcę energii był świadomy swoich praw i mógł ocenić korzyści i wady tej decyzji.
<p>Wysokość akcyzy na energię elektryczną i niespójność płatnika akcyzy z prawem unijnym</p> <p>Nadmierny fiskalizm - obciążenia fiskalne stanowią ok. 40% ceny energii dla odbiorcy końcowego. Akcyza na energię elektryczną jest 5 do 10 razy wyższa od stawek minimalnych w UE.</p> <p>Ryzyko wzrostu cen energii w związku z wymaganym przez przepisy UE przeniesieniem obowiązku odprowadzania akcyzy z wytwórców na dostawców.</p>	Ustawa o podatku akcyzowym (rozporządzenia wykonawcze)	<p>Zmiana płatnika akcyzy z wytwórcy na dostawcę do klienta końcowego.</p> <p>Obniżenie maksymalnej stawki akcyzy na energię elektryczną do poziomu korespondującego ze standardami unijnymi.</p> <p>Wprowadzenie mechanizmów regulacyjnych gwarantujących obniżenie ceny energii po stronie wytwórców o wysokość obciążenia podatkowego z tytułu akcyzy.</p>

8. BARIERY BRANŻOWE

8.1. BARIERY W BRANŻY ENERGETYCZNEJ

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
8.1. Bariery w branży energetycznej		
<p>Taryfowanie energii ciepłej.</p> <p>Brak mechanizmów poprawy efektywności.</p>	<p>Regulacje dla ciepłownictwa</p>	<p>Wprowadzenie formuły kosztów referencyjnych zamiast kosztów uzasadnionych.</p> <p>Wprowadzenie składowej poprawy efektywności do formuły indeksującej.</p> <p>Całkowita deregulacja w zakresie stanowienia cen i relacji umownych dla odbiorców przemysłowych.</p> <p>Zmiana trybu stanowienia i zatwierdzenia taryf dla firm zobligowanych do składania taryf.</p> <ul style="list-style-type: none"> • zmiana sytemu kontroli przedłożonej taryfy z uprzedniej na następczą, przez co umożliwiona zostanie kontrola sądowa nad rozstrzygnięciami Prezesa URE, która w tej chwili formalnie istnieje jednakże w praktyce jest trudna do zrealizowania; • doprecyzowanie pojęcia kosztów uzasadnionych; • doprecyzowanie pojęcia zwrotu z kapitału zaangażowanego w działalność. <p>W odniesieniu do uproszczonej formy akceptacji taryfy (cennika) przez Prezesa URE proponujemy, aby przedsiębiorstwo miało obowiązek:</p> <ul style="list-style-type: none"> • przedstawić Prezesowi URE cennik w terminie 30 dni przed zamierzoną datą jego wprowadzenia; • przedstawić w cenniku wartość ceny referencyjnej; • przedstawić w cenniku informację (pouczenie dla odbiorców) o uprawnieniach Prezesa URE w stosunku do przedsiębiorstwa w przypadku przekroczenia ceny referencyjnej. <p>Ponadto Prezes URE miałby również obowiązek publikowania cen wskaźnikowych przedsiębiorstw w Biuletynie URE oraz na swojej stronie internetowej.</p>

8. BARIERY BRANŻOWE

8.1. BARIERY W BRANŻY ENERGETYCZNEJ

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
8.1. Bariery w branży energetycznej		
<p>Przy formalnej akceptacji założeń pakietu energetycznego UE, brak jasnego określenia celów krajowych i harmonogramu ich osiągnięcia w dokumentach programowych takich jak Polityka energetyczna Polski do 2030 roku. Zwiększa to niepewność podejmowania decyzji inwestycyjnych oraz prowadzenia bieżącej działalności gospodarczej.</p> <p>Niedostateczna aktywność polskich przedstawicieli w procesie budowy polityki energetycznej UE, przez co nie są w wystarczającym stopniu prezentowane i broniące polskie interesy gospodarcze (przykładem limitu CO², definicji źródła emisji SO²).</p>	<p>Dokumenty programowe</p>	<p>Przygotowanie bazy danych i wiele scenariuszowych prognoz w ujęciu globalnym i sektorowym, które pozwolą na ocenę skutków dla Polski proponowanych przez KE rozwiązań, budowę i obronę własnego stanowiska, rozliczenie się z przyjętych zobowiązań.</p> <p>Szczególnie istotne jest przygotowanie scenariuszy za potrzebowania na energię elektryczną.</p> <p>Współdziałanie agend rządowych i pozarządowych na forum UE w zakresie polityki energetycznej i ochrony klimatu.</p> <p>Jasne określenie harmonogramu realizacji celów 3*20%.</p>
<p>Emisja SO². Dyrektywa LCP.</p> <p>Brak powszechnie obowiązującej definicji źródła spalania w istniejących instalacjach. W Polsce przyjęto, że jest to komin, przez który odprowadzane są spaliny, a w większości krajów UE, przyjmuje się, że źródłem jest kocioł, w którym spalanie jest paliwo.</p> <p>W warunkach polskich, przyjęcie definicji źródło = kocioł, oznacza konieczność budowy instalacji odsiarczania na 262 kotłach zamiast 78. Mimo, że dyrektywa obowiązuje od 1 stycznia 2008 roku, sytuacja nie jest rozstrzygnięta.</p>	<p>Dyrektywa o Dużych Źródłach Spalania (LCP)S z 2001 roku.</p> <p>Dyrektywa 2001/80/WE O dużych źródłach spalania (LCP) została wdrożona do prawodawstwa polskiego Rozporządzeniem Ministra Środowiska 2003/163/1584 z 4 sierpnia 2003 (z późniejszymi zmianami). Dyrektywa została wdrożona przy zastosowaniu definicji źródło = kocioł w stosunku do obiektów istniejących.</p>	<p>Przekonanie KE, że stosowana w Polsce definicja jest poprawna.</p> <p>Opracowania realistycznego mechanizmu, który pozwoliłby dotrzymać zapisów Traktatu o Przystąpieniu w zakresie krajowych, rocznych dopuszczalnych wielkości emisji SO² i NO^x z dużych źródeł spalania;</p> <p>Opracowanie strategii działania w zakresie ewentualnej zmiany w prawodawstwie polskim definicji źródła emisji;</p>
<p>Monopol na rynku gazu. Nierówne traktowanie firm prywatnych oraz spółek z udziałem Skarbu Państwa w sektorze gazowym. Firmy spoza grupy kapitałowej PGNiG są dyskryminowane w dostępie do magazynów gazu oraz sieci przesyłowej.</p>	<p>Ustawa prawo energetyczne</p>	<p>Koncentracja nadzoru państwa na regulacji działalności przedsiębiorstw energetycznych w obszarach monopolu naturalnego i ochronie przed nieuczciwą konkurencją i wykorzystywaniem pozycji rynkowych przez pojedyncze podmioty gospodarcze</p> <p>Zagwarantowanie wszystkim spółkom dystrybucyjnym dostępu na równych prawach do magazynów gazu zbudowanych ze środków publicznych, w tym z wykorzystaniem funduszy UE.</p> <p>Wprowadzenie do Ustawy Prawo Energetyczne definicji spółki dystrybucyjnej wyróżniającej ją od odbiorcy końcowego. Kryterium kwalifikowalności do spółki dystrybucyjnej nie może być wielkość sprzedaży.</p>

8. BARIERY BRANŻOWE

8.1. BARIERY W BRANŻY ENERGETYCZNEJ

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
8.1. Bariery w branży energetycznej		
<p>Nie uwzględnianie specyfiki nowych inwestorów, działających na terenach pozbawionych sieci gazowej, przy ustalaniu taryf dla paliw gazowych.</p> <p>Młode, wchodzące na rynek przedsiębiorstwa dystrybucji gazu nie mają możliwości w początkowej fazie rozwoju ujęcia wszystkich kosztów uzasadnionych w taryfie. Pokrycie kosztów budowy sieci gazowych byłoby możliwe jedynie w przypadku ustalenia cen gazu na poziomie powyżej akceptowalnego przez wąską w początkowej fazie grupę klientów.</p> <p>Obecny system tworzenia taryf premiuje „stare” nie inwestujące w rozwój sieci przedsiębiorstwa.</p>	<p>Rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie paliwami gazowymi</p>	<p>Wprowadzenie systemu umożliwiającego rozliczenie w taryfie kosztów z lat poprzednich, co pozwoliłoby w pełni zrealizować dyspozycję art. 45 prawa energetycznego, tj. pokrycie wszystkich kosztów uzasadnionych przez taryfę.</p> <p>Uwzględnienie specyfiki nowych inwestorów przy ustaleniu wysokości zwrotu z kapitału zaangażowanego.</p>
<p>Nieuzasadniony nadzór Urzędu Dozoru Technicznego nad gazociągami skutkujący wydłużeniem procesu inwestycyjnego i dodatkowymi kosztami nadzoru.</p>	<p>Rozporządzenie w sprawie urządzeń technicznych podlegających dozorowi technicznemu</p>	<p>Wyłączenie rurociągów wraz z urządzeniami przyłączniowymi spod zakresu dozoru technicznego UDT.</p>
<p>Wysoki podatek od budowli liniowych, (corocznie do 2% wartości początkowej inwestycji) stanowi duże obciążenie dla przedsiębiorstw tworzących nową sieć gazową i hamuje rozbudowę sieci.</p>	<p>Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych</p>	<p>Powiązanie wartości podatku od sieci gazowych z wielkością sprzedaży (analogicznie jak w innych państwach UE).</p>
<p>Ryzyko nieprzewidywalnego wzrostu opłat za ułożenie urządzeń w pasie technicznym drogi.</p> <p>Ustawa z 21 marca 1985 r. przewidywała opłaty jednorazowe, płacone w czasie realizacji budowy. Nowelizacja ustawy wprowadziła opłaty coroczne, pozostawiając w gestii zarządów dróg wysokość stawek i ograniczając jedynie maksymalną stawkę 200 zł/m² urządzenia.</p> <p>Taka zmiana oznacza wielokrotne zwiększenie tej pozycji kosztów operacyjnych nowej sieci, utrudnia szacunek kosztów inwestycji, a tym samym nie sprzyja rozwojowi infrastruktury gazowej.</p>	<p>Ustawa o drogach publicznych z dnia 21 marca 1985 r. oraz jej nowelizacja z dnia 14 listopada 2003r. (Dz. U. z 2003r. Nr 200, poz. 1953.)</p>	<p>Powrót do jednorazowej opłaty za ułożenie urządzeń w pasie technicznym drogi.</p>

8. BARIERY BRANŻOWE

8.2. BARIERY W BRANŻY TELEKOMUNIKACYJNEJ

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>8.2. Bariery w branży telekomunikacyjnej</p> <p>Nadmierne obowiązki związane z wykonywaniem zadań na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa.</p> <p>Z każdym rokiem na przedsiębiorców telekomunikacyjnych nakładane są coraz rozleglejsze i coraz bardziej kosztowne obowiązki na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa – w ten sposób przerzuca się konieczność finansowania tych zadań z budżetu państwa na przedsiębiorców telekomunikacyjnych i ich abonentów.</p> <p>Do najbardziej kosztownych obowiązków należy:</p> <ul style="list-style-type: none"> • zapewnienie systemu do przechwytywania treści przekazów telekomunikacyjnych i danych posiadanych przez przedsiębiorcę – jego realizacja to nawet kilkanaście milionów złotych, co dotyczy zwłaszcza nowych usług oraz usług związanych z Internetem, gdzie nie ma jeszcze wypracowanych standardowych i dostępnych na rynku rozwiązań, • zapewnienie warunków organizacyjnych do realizacji tych zadań, czyli m.in. kancelaria tajna, strefy bezpieczeństwa, pomieszczenia ze stanowiskami umożliwiającymi funkcjonariuszom dostęp i utrwalenie treści przekazów, pion ochrony ze stanowiskiem pełnomocnika ds. ochrony informacji niejawnych, pracownicy obsługujący systemy po stronie przedsiębiorcy i współpracujący z uprawnionymi podmiotami, akredytacja dla systemu do przechwytywania treści oraz stanowiska pełnomocnika ds. bezpieczeństwa teleinformatycznego, poświadczenia bezpieczeństwa osobowego dla poszczególnych pracowników, poświadczenie bezpieczeństwa przemysłowego dla przedsiębiorcy – na początek kilkaset tysięcy złotych, a później mniejsze, stałe obciążenia, głównie z etatami pracowników oraz z wykorzystaniem infrastruktury do realizacji zadań, • zapewnienie systemu do zatrzymywania i przechowywania danych transmisyjnych i danych osobowych. 	<p>Art. 179 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne</p> <p>Art. 165 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne</p>	<p>Na przedsiębiorcach powinny spoczywać obowiązki związane z gromadzeniem i udostępnianiem odpowiednich danych przez standardowe interfejsy, natomiast uprawnione organy państwowe same winny dokonywać odbioru transmitowanych danych oraz ich utrwalania na własne potrzeby przez własne urządzenia oraz własne łącza telekomunikacyjne, zestawiane na własną odpowiedzialność. Takie rozwiązanie wprowadziłoby nie budzące wątpliwości rozdzielenie kompetencji pomiędzy operatorami a uprawnionymi podmiotami.</p> <p>Nie powinno się również przerzucać kosztów wynikających z obowiązku realizacji tych zadań na przedsiębiorców, gdyż to przede wszystkim państwo powinno być odpowiedzialne za zapewnienie bezpieczeństwa i porządku publicznego.</p>

8. BARIERY BRANŻOWE

8.2. BARIERY W BRANŻY TELEKOMUNIKACYJNEJ

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p data-bbox="114 277 562 304">8.2. Bariery w branży telekomunikacyjnej</p> <p data-bbox="114 336 824 389">Stosowanie ustawy o ochronie danych osobowych przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych.</p> <p data-bbox="114 405 304 432">W szczególności:</p> <ul data-bbox="114 448 824 676" style="list-style-type: none"> • zakaz udostępniania baz danych o skradzionych dokumentach, przez co znacznie łatwiejsze jest dokonywanie oszustw kosztem przedsiębiorców z użyciem skradzionych dokumentów, • utrudnianie obrotu wierzytelnościami, • nadinterpretacja pojęcia „prawnie usprawiedliwionego celu”, • kwestionowanie potrzeby przetwarzania danych o wiarygodności płatniczej konsumenta. 	<p data-bbox="853 336 1429 389">Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych</p>	<p data-bbox="1458 336 2029 448">Jak najszybsze podjęcie prac legislacyjnych w przedmiotowym zakresie w celu zmniejszenia barier w prowadzeniu działalności gospodarczej w obszarze przepisów o ochronie danych osobowych.</p> <p data-bbox="1458 464 2029 544">Przepisy w zakresie ochrony danych osobowych są nad wyraz niejasne i nieprecyzyjne, co rodzi w praktyce poważne wątpliwości natury interpretacyjnej.</p> <p data-bbox="1458 560 2029 612">Przedmiotowe przepisy generują znaczne koszty i obciążenia natury biurokratycznej po stronie przedsiębiorców.</p> <p data-bbox="1458 628 2029 772">Przepisy te są mało elastyczne i nad wyraz rygorystyczne. Towarzyszy im duża niespójność, uniemożliwiająca wykonywanie przedsiębiorcom działalności gospodarczej bez narażenia się na zarzut naruszenia przepisów prawa.</p>

8. BARIERY BRANŻOWE

8.3. BARIERY W BRANŻY UBEZPIECZENIOWEJ

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
8.3. Bariery w branży ubezpieczeniowej		
<p>Brak całościowej regulacji zjawiska ubezpieczeń grupowych na życie. W szczególności problem dotyczy obowiązków / uprawnień informacyjnych podmiotów stosunku ubezpieczenia grupowego oraz wzajemnych uprawnień / obowiązków ubezpieczającego i ubezpieczonych związanych z finansowaniem składki ubezpieczeniowej przez ubezpieczonych, gdy formalny obowiązek zapłaty składki ciąży na ubezpieczającym i ubezpieczycielowi nie przysługuje roszczenie o jej zapłatę do ubezpieczonych. W sprawie odróżnienia formalnego obowiązku opłacania składki od rzeczywistych źródeł jej finansowania prawo milczy, z czym wiążą się liczne wątpliwości związane ze stosowaniem przepisów podatkowych i o ubezpieczeniach społecznych, a także m.in. z egzekucją roszczeń cywilnych i publicznoprawnych z umowy ubezpieczenia grupowego. Ogólnie - niespójność systemowa pomiędzy przepisami objętymi w „ustawie branżowej”, tj. o działalności ubezpieczeniowej, a zapisami Tytułu XXVII Księgi Trzeciej Kodeksu cywilnego „Umowa ubezpieczenia”.</p>	<p>Częstkowe regulacje dotyczące obowiązków informacyjnych wobec ubezpieczonych grupowo zawarte w art. 13 ustawy z 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 2003 r. nr 124, poz. 1151 z późn. zmianami) są niewystarczające do rozstrzygnięcia problemów praktycznych.</p> <p>Sytuację dodatkowo komplikuje ostatnia nowelizacja Kodeksu cywilnego, w szczególności wątpliwości związane z wykładnią art. 829 § 2 K.c. Brak projektów legislacyjnych w tej dziedzinie.</p>	<p>Potrzeba uregulowania specyficznego podtypu umowy ubezpieczenia na życie, jakim jest ubezpieczenie grupowe, zarówno w kodeksie cywilnym (zasady konstrukcyjne tego podtypu stosunku cywilno-prawnego ubezpieczenia), jak i w ustawie o działalności ubezpieczeniowej (szczegółowe wskazania / obowiązki dla ubezpieczycieli dotyczące zakresu / charakteru informacji, do których są uprawnieni ubezpieczeni oraz dotyczące praw majątkowych ubezpieczonych do kapitału zarządzanego przez ubezpieczyciela w związku z grupową umową ubezpieczenia, reprezentowanego poprzez odpowiednie rezerwy matematyczne lub jednostki ubezpieczeniowych funduszy kapitałowych, podczas, jak i po ustaniu obowiązków ochroną ubezpieczeniową danego ubezpieczonego.</p>

8. BARIERY BRANŻOWE

8.4. BARIERY W BRANŻY BANKOWEJ

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
8.4. Bariery w branży bankowej		
<p>Przerzucanie na banki obowiązków kontroli skarbowej</p> <p>Na banki nałożony jest obowiązek kontroli uregulowania zapłaty podatku przez zleceniodawcę, przekazu lub rozliczenia na rzecz nierezydenta, związanego z osiągnięciem przez nierezydenta przychodu, który jest opodatkowany w kraju.</p> <p>Brak jest uzasadnienia merytorycznego do cedowania na banki obowiązków z obszaru działania instytucji skarbowych.</p> <p>Wywiązanie się przez banki z obowiązku wymaga, aby przeciętny pracownik bankowy znał bardzo dobrze zagadnienia przepisów prawa podatkowego i bilateralnych umów o unikaniu podwójnego opodatkowania.</p> <p>Z uwagi na niską jakość przepisów podatkowych i rozproszenie informacji na tematy podatkowe, skutkuje to wysokim prawdopodobieństwem popełnienia błędu, wysoką czasochłonnością operacji i kosztem utrzymania wykwalifikowanej kadry.</p>	<p>Art. 27. Ustawy z dnia 27 lipca 2002 r.</p> <p>Prawo dewizowe (Dz. U. z 2002 r. nr 141, poz. 1178 z późn. zm.) legislacyjnych</p> <p>Brak propozycji legislacyjnych</p>	<p>Dokonać zmiany ustawy w taki sposób, aby obowiązki nałożone na banki przypisać organom odpowiedzialnym za wykonywanie kontroli skarbowej.</p>
<p>Przerzucanie na banki uciążliwych czynności związanych z kontrolą danych o zleceniodawcach przekazów pieniężnych na potrzeby realizacji polityki przeciwdziałania „praniu” pieniędzy i finansowaniu terroryzmu</p> <p>Na banki nałożono obowiązek kontroli danych o zleceniodawcach w wysyłanych i otrzymywanych przekazach pieniężnych, rozumianych szeroko jako transakcje realizowane drogą elektroniczną. W praktyce regulacje dotyczą wszelkich instrumentów i form rozliczeń z wykorzystaniem drogi elektronicznej. Konstrukcja odstępstw od obowiązku kontroli lub podawania danych, ze względu na różnorodność kryteriów, uzależnienie ich po części od decyzji na poziomie krajowym i sposób prezentacji, utrudnia rozumienie przepisów i sprawne posługiwanie się nimi w pracy bieżącej.</p>	<p>Rozporządzenie (WE) nr 1781/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15/11/2006 r. w sprawie informacji o zleceniodawcach, które towarzyszą przekazom pieniężnym.</p> <p>Brak propozycji legislacyjnych</p>	<p>Zmiana rozłożenia ciężaru obowiązków – to nie banki, a instytucje odpowiedzialne za przeciwdziałanie przestępczości powinny zajmować się opracowywaniem rozwiązań, gromadzeniem i analizą danych pod kątem zapobiegania przestępczości. W przypadku projektowania rozwiązań globalnych – prawodawca i ww. instytucje powinny opracować, dostarczyć i utrzymywać nieodpłatnie narzędzia informatyczne i standardy umożliwiające automatyzację nowych czynności na poziomie banków.</p> <p>Należy przeformułować rozporządzenie wykonawcze tak, aby w sposób kompleksowy i zrozumiały dla przeciętnego obywatela regulowało zagadnienie, najlepiej w formie zbliżonej do procedury typu „krok po kroku”.</p>

8. BARIERY BRANŻOWE

8.4. BARIERY W BRANŻY BANKOWEJ

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>8.4. Bariery w branży bankowej</p> <p>Niespójność przepisów dotyczących możliwości informowania klienta o blokadzie rachunku lub wstrzymaniu transakcji</p> <p>Niespójność przepisów art. 20c, zezwalających instytucji obowiązanej, na żądanie zlecającego transakcję lub posiadacza rachunku, do poinformowania o wstrzymaniu transakcji lub o blokadzie rachunku i wskazanie organu, który zażądał wstrzymania transakcji lub blokady rachunku (z wyjątkiem przypadku wydania przez prokuratora postanowienia o wstrzymaniu transakcji lub blokadzie rachunku, którego ogłoszenie zostało odroczone na czas oznaczony z przepisami art.19 ust.3 odnoszącego się do uprawnień prokuratury odroczenia na czas oznaczony ogłoszenia postanowienia o blokadzie rachunku lub wstrzymaniu transakcji).</p> <p>GILF przysługuje 48 godz. na wstrzymanie transakcji lub blokadę rachunku, przepisy powyższe nie zabraniają instytucji obowiązanej do poinformowania klienta o wstrzymaniu transakcji lub o blokadzie rachunku i wskazania organu wydającego decyzję, natomiast otrzymane po 48 godz. postanowienie prokuratora może taki zakaz nałożyć.</p>	<p>Ustawa z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu (Dz.U.2003 r. Nr 153, poz.1505, ze zm.)</p> <p>Brak propozycji legislacyjnych</p>	<p>Zniesienie zakazu wskazania organów wstrzymujących transakcje orzekających o blokadzie rachunku.</p>

8. BARIERY BRANŻOWE

8.5. BARIERY W BRANŻY MOTORYZACYJNEJ

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
8.5. Bariery w branży motoryzacyjnej		
<p>Olbrzymia liczba sprowadzanych z zagranicy starych, uszkodzonych i niespełniających wymogów bezpieczeństwa pojazdów</p> <p>Nieprecyzyjne badania techniczne dopuszczające praktycznie każdy pojazd do ruchu drogowego, co powoduje znaczące obniżenie bezpieczeństwa na drogach i w konsekwencji wzrost kosztów związanych ze skutkami wypadków.</p>	<p>Przepisy dotyczące badań technicznych pojazdów</p>	<p>Wprowadzenie obowiązkowych badań punktów bazowych płyty podłogowej samochodów we wszystkich pojazdach używanych sprowadzanych z zagranicy oraz pojazdów powypadkowych, które miały naruszone elementy konstrukcyjne nadwozia. Zmiana nadzoru nad SKP i obowiązkowe wyposażenie SKP w urządzenia do komputerowego badania płyty podłogowej.</p>

8. BARIERY BRANŻOWE

8.6. BARIERY W BRANŻY KOSMETYCZNEJ

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
8.6. Bariery w branży kosmetycznej		
Niespójność pomiędzy ustawą o kosmetykach a dyrektywą 76/768/WE		
<p>Dokładna analiza porównawcza przepisów Ustawy o kosmetykach z dyrektywą 76/768/WE i ich interpretacji wskazuje, że w polskim prawie branżowym istnieją zapisy różne od istniejących w dyrektywie. Niezgodności te nakładają na przedsiębiorców dodatkowe obciążenia i tym samym utrudniają swobodny przepływ produktów w obrębie wspólnego rynku UE.</p>	Brak propozycji legislacyjnych	Postuluje się zmianę zapisów Ustawy o kosmetykach w celu zapewnienia zgodności przepisów polskich z przepisami wspólnotowymi.
<p>Zbyt mało szczegółowe konsultacje społeczne projektów branżowych z branżą, w szczególności rozporządzeń dotyczących szczegółów technicznych tj. jak lista kategorii kosmetyków czy listy substancji (odpowiedniki załączników dyrektywy)</p>	Brak propozycji legislacyjnych	<p>Wraz z wejściem w życie Ustawy o kosmetykach rozpoczął się proces wdrażania w Polsce ustawodawstwa UE dotyczącego produktów kosmetycznych. W chwili obecnej nowopublikowane dyrektywy zmieniające dyrektywę 76/768/WE wdrażane są do polskiego ustawodawstwa na bieżąco. Tworzenie prawa branżowego jest bowiem procesem ciągłym. Niezbędna jest zatem ustawiczna debata dotycząca nie tylko tych przepisów prawa branżowego, które są dopiero w fazie opracowania lub wdrażania, ale także tych już obowiązujących.</p> <p>Postulujemy szerokie i częstsze konsultacje społeczne z partnerami społecznymi.</p>
<p>Niewłaściwe wykorzystanie przez kraj członkowski UE możliwości żądania od producenta określonych informacji celem zapewnienia bezpieczeństwa konsumenta.</p> <p>Zgodnie z art. 7 pkt 3 dyrektywy 76/768/WE: „Państwo Członkowskie może wymagać, by do celów natychmiastowego i właściwego leczenia, w przypadku wystąpienia trudności, stosowne i kompletne informacje dotyczące substancji stosowanych w produktach kosmetycznych były dostępne dla właściwego organu, który zapewnia, że informacje te będą wykorzystywane wyłącznie do celów takiego leczenia”.</p>	Brak propozycji legislacyjnych	Postuluje się zmianę zapisów Ustawy o kosmetykach w celu zniesienia zapisów dyskryminujących polskich przedsiębiorców.

8. BARIERY BRANŻOWE

8.6. BARIERY W BRANŻY KOSMETYCZNEJ

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
8.6. Bariery w branży kosmetycznej		
<p>Wiele kontrowersji w kwestii zgodności ustawodawstwa krajowego z dyrektywą kosmetyczną budzi obowiązek notyfikacji kosmetyków w poszczególnych krajach członkowskich, a także zakres informacji wymagany do zarejestrowania zgłoszenia produktów.</p> <p>Dyrektywa kosmetyczna 76/768/WE wymaga zgłaszania miejsca i adresu produkcji lub pierwszego importu na teren UE (Art 7a pkt 4). W rzeczywistości zakres informacji i dokumentacji, jakie musi dostarczyć producent w celu notyfikacji kosmetyku, różni się w poszczególnych państwach członkowskich UE.</p>	Brak propozycji legislacyjnych	Postuluje się zmianę zapisów ustawy o kosmetykach w celu zniesienia zbyt wielu obciążeń informacyjnych nałożonych na polskich przedsiębiorców.
<p>Do notyfikacji kosmetyków w Polsce wymagane jest dostarczenie informacji wykraczających poza art. 7a pkt 4 dyrektywy kosmetycznej.</p> <p>Zapis w art. 8. pkt 4 i 5 Ustawy o kosmetykach obliguje producentów do zgłaszania do Krajowego Systemu Informowania o Kosmetykach Wprowadzonych do Obrotu (KSloK): nazwy handlowej kosmetyku i jego kategorii, imienia i nazwiska lub nazwy i adresu producenta zgłaszającego kosmetyk, adresu miejsca udostępniania dossier kosmetyku. Zobowiązuje także do zgłaszania do KSloK wszelkich zmian powyższych danych, w odniesieniu do kosmetyku znajdującego się już w obrocie.</p> <p>Dyrektywa kosmetyczna 76/768/WE, jak wspomniano wcześniej, wymaga jedynie zgłaszania miejsca i adresu produkcji lub pierwszego importu na teren UE (Art 7a pkt 4).</p>	Brak propozycji legislacyjnych	Postuluje się zmianę zapisów ustawy o kosmetykach w celu zniesienia zbyt wielu obciążeń informacyjnych nałożonych na polskich przedsiębiorców.
<p>Potwierdzenia zgłoszenia kosmetyku do Krajowego Systemu (KSloK). Nałożenie w Ustawie o kosmetykach wymogu zgłaszania każdego pojedynczego produktu do KSloK wywołuje także dalsze skutki, związane z dystrybucją produktów kosmetycznych. Producenci są więc zmuszani do uzyskiwania z KSloK potwierdzeń, mimo, że takowe nie są wymagane prawem.</p>	Brak propozycji legislacyjnych	Postuluje się zmianę zapisów Ustawy o kosmetykach w celu zniesienia zbyt wielu obciążeń informacyjnych nałożonych na polskich przedsiębiorców.

8. BARIERY BRANŻOWE

8.6. BARIERY W BRANŻY KOSMETYCZNEJ

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>8.6. Bariery w branży kosmetycznej</p> <p>Stosowanie boranów oraz kwasu salicylowego u dzieci – granica wieku</p> <p>W rozporządzeniu Ministra Zdrowia w sprawie list (...) (Dz. U. z 2005 nr 42 poz. 642) w poz. 1 zał. 2 (kwas borowy, borany i tetraborany) oraz w poz. 3 zał. 4 (kwas salicylowy i jego sole) figuruje zapis, że preparat zawierający wymienioną substancję „nie może być stosowany w kosmetykach dla dzieci poniżej 3 roku życia”.</p> <p>Ze względu na specyfikę języka polskiego powyższy zapis oznacza, że preparat może być stosowany u dzieci, które skończyły dwa lata i rozpoczęły trzeci rok życia. W rezultacie w polskim prawie granica wieku od jakiej można stosować te substancje ulega obniżeniu o rok. W załącznikach do dyrektywy 76/768/WE analogiczny zapis brzmi: “Not to be used for children under 3 years of age”, czyli w tłumaczeniu polskim “Nie stosować dla dzieci poniżej trzech lat”.</p>	<p>Brak propozycji legislacyjnych</p>	<p>Postuluje się zmianę zapisów rozporządzenia Ministra Zdrowia w celu zapewnienia zgodności przepisów polskich z przepisami wspólnotowymi.</p>
<p>„Termin trwałości” a „termin minimalnej trwałości”.</p> <p>Art. 6 pkt 4 Ustawy o kosmetykach zawiera określenie „termin trwałości”. Sformułowanie „trwałość” jest mniej precyzyjne, niż użyte w analogicznym artykule w dyrektywie 76/768: „minimum durability” (art. 6 pkt 1c).</p> <p>Określenie „minimalna trwałość” oznacza gwarancję producenta, że produkt do upływu tego terminu w 100% zachowuje wszystkie swoje właściwości. Nie musi jednak oznaczać, że po upływie terminu trwałości właściwości te na pewno ulegną pogorszeniu.</p>	<p>Brak propozycji legislacyjnych</p>	<p>Postuluje się zmianę zapisów ustawy o kosmetykach w celu zapewnienia zgodności przepisów polskich z przepisami wspólnotowymi.</p>
<p>PAO - otwarcie pudełka czy użycie produktu?</p> <p>Użyty w art. 6 pkt 4 Ustawy o kosmetykach zwrot: „czas, w jakim od otwarcia opakowania kosmetyk może być stosowany” może być mylnie interpretowany jako „otwarcie opakowania zewnętrznego”. Dyrektywa 76/768 zawiera (art. 6 pkt 1c) jednoznaczny, precyzyjny zapis: „period of time after opening for which the product can be used without any harm to the consumer”. Określenie “period after opening” powinno być rozumiane jako „otwarcie produktu” lub „pierwsze użycie produktu”, nie zaś otwarcie jego opakowania.</p>	<p>Brak propozycji legislacyjnych</p>	<p>Z punktu widzenia producenta kosmetyku właściwa interpretacja istniejącego zapisu jest oczywista, jednak mając na uwadze „średnio dobrze zorientowanego konsumenta” (do którego nawiązuje w swoich orzeczeniach ETS), zapis mówiący o „otwarcu produktu” zamiast „otwarcu opakowania” wydaje się bardziej zasadny.</p> <p>Postuluje się zmianę zapisów ustawy o kosmetykach w celu zapewnienia zgodności przepisów polskich z przepisami wspólnotowymi.</p>

8. BARIERY BRANŻOWE

8.6. BARIERY W BRANŻY KOSMETYCZNEJ

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
8.6. Bariery w branży kosmetycznej		
<p>W art. 11 pkt 2a Ustawy o kosmetykach, który określa, jakie informacje producent ma obowiązek udostępnić publicznie (na żądanie konsumenta) brakuje odwołania do przepisów o ochronie tajemnicy handlowej oraz prawach własności intelektualnej.</p>	<p>Brak propozycji legislacyjnych</p>	<p>Wymienione przepisy obowiązują oczywiście niezależnie od Ustawy o kosmetykach, są one jednak na tyle istotne z punktu widzenia zarówno konsumenta, jak i przedsiębiorcy, że ich włączenie do Ustawy o kosmetykach wydaje się zasadne. Dyrektywa kosmetyczna 76/768/WE zawiera odpowiednie odwołanie w art. 7a pkt 1h: "Bez uszczerbku, w szczególności, dla ochrony tajemnicy handlowej oraz praw własności intelektualnej (...)"</p>
<p>Język dossier kosmetyku w Ustawie o kosmetykach</p> <p>W art. 11 pkt 1. ust. 1-7 Ustawy o kosmetykach, określającym zawartość dossier kosmetyku brakuje sprecyzowania języka, w jakim producent ma udostępnić dossier kompetentnym władzom. Dyrektywa kosmetyczna w art. 7a pkt 3 precyzuje tę kwestię jednoznacznie: "Informacja, o której mowa w paragrafie 1 ma być dostępna w języku narodowym, albo językach krajów członkowskich, których dossier dotyczy, albo w języku łatwo zrozumiałym dla kompetentnych władz."</p>	<p>Brak propozycji legislacyjnych</p>	<p>Taki brak doprecyzowania może być przyczyną odmiennej interpretacji przepisów ustawy przez producentów i kompetentne władze (np. Państwową Inspekcję Sanitarną), a tym samym utrudniać przebieg kontroli w zakładach produkcyjnych. Zgodnie z przepisami Ustawy o języku polskim (Dz.U. z 1999 r. Nr 90, poz. 999 ze zm.) inspekcja sanitarna może wymagać, aby dossier było udostępnione w języku polskim. Jest to problematyczne w przypadku, gdy dużą część dokumentacji (zwłaszcza dotyczącej surowców) producent otrzymuje od kontrahentów w języku angielskim lub innym języku UE.</p> <p>Doprecyzować należy w sposób właściwy przepisy Ustawy o kosmetykach.</p>

8. BARIERY BRANŻOWE

8.7. BARIERY W BRANŻY FARMACEUTYCZNEJ

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p data-bbox="208 277 589 304">8.7. Bariery w branży farmaceutycznej</p> <p data-bbox="208 336 898 389">Bariera związana z nowelizacją Dyrektywy o lekach i ewentualnie Prawa Farmaceutycznego w Polsce</p> <p data-bbox="208 405 898 517">Tworząc prawo pomija się (tzn. nie ujmuje w prawo definicji) szeregu polskich produktów farmaceutycznych o charakterze tradycyjnym, zarejestrowanych legalnie w Polsce i będących w sprzedaży na rynku polskim od 15-do 50 lat.</p>	<p data-bbox="943 336 1503 448">Mimo, że termin implementacji Dyrektywy o lekach do polskiego prawa farmaceutycznego minął 1 października 2005 r., do chwili obecnej nowelizacja Ustawy – Prawo farmaceutyczne nie zostało jeszcze uchwalona.</p>	<p data-bbox="1547 336 2107 507">Postulujemy zakwalifikowanie 16 produktów leczniczych do grupy „produktów leczniczych o charakterze tradycyjnym” i wprowadzenie odpowiednich definicji do Dyrektywy, Ustawy – Prawo farmaceutyczne lub Rozporządzenia Ministra Zdrowia, czyli dokumentów regulujących tego rodzaju sprawy.</p> <p data-bbox="1547 523 2107 576">Postulujemy wprowadzenie następującego brzmienia definicji:</p> <ul data-bbox="1547 592 2107 1031" style="list-style-type: none"> • Produkt roślinny tradycyjny złożony - zawierający substancje roślinne lub przetwory roślinne ich połączenia z substancjami syntetycznymi, wyizolowanymi substancjami syntetycznymi pochodzenia naturalnego oraz witaminami i aminokwasami. • Produkt leczniczy o charakterze tradycyjnym – produkt leczniczy tradycyjny złożony z substancji: roślinnych, zwierzęcych, mineralnych, przetworów roślinnych, wyizolowanych substancji pochodzenia roślinnego lub substancji syntetycznej, który jako produkt leczniczy lub jego produkt odpowiadający był stosowany w celach leczniczych przez okres co najmniej 30 lat poprzedzający datę złożenia wniosku w świecie lub 15 lat w obecnych państwach członkowskich Unii Europejskiej.

9. BARIERY W SEKTORZE ZDROWIA

Bariera – opis problemu	Przyczyna prawna lub faktyczna	Rekomendacja – co należy zrobić
<p>W wyniku wliczania dyżuru lekarza do czasu pracy brak będzie wystarczającej liczby lekarzy do obsady stanowisk.</p>		<p>Rozwiązanie braku niedoboru lekarzy.</p>
<p>Istnieje zakaz pozyskiwania przychodów z tytułu sprzedaży usług osobom indywidualnym (bez pisemnej umowy), a tym samym zakaz wykorzystywania majątku w publicznych zakładach opieki zdrowotnej do celów związanych ze sprzedażą usług objętych kontraktem osobom prywatnym objętym powszechnym ubezpieczeniem zdrowotnym. Zakaz ten uniemożliwiający racjonalne wykorzystywanie majątku publicznego i pozyskiwanie dodatkowych przychodów przy jednoczesnym prawie do takich działań w podmiotach niepublicznych mających kontrakt z NFZ, co nie daje równych szans rozwoju.</p>	<p>Art. 54.1 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej</p>	<p>Wprowadzić prawo sprzedaży usług medycznych osobom indywidualnym z jednoczesnym ustaleniem zasad wykorzystywania majątku w publicznych zakładach opieki zdrowotnej na cele inne niż realizacja umowy z NFZ, w tym na cele odpłatnego zapewniania usług medycznych dla osób objętych powszechnym ubezpieczeniem.</p>
<p>Brak systemu ustalania rzeczywistych i uzasadnionych kosztów świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych, co tworzy warunki dla arbitralnych decyzji NFZ często odbiegających od realnych i zasadnych kosztów świadczeń, tworząc zagrożenia dla kondycji finansowej świadczeniodawców.</p>	<p>Nie ma ustawowego obowiązku ustalania i negocjowania stawek przyjmowanych w umowach szpitali czy przychodni z NFZ</p>	<p>Powołać publiczną agencję ds. ustalania taryf (stawek) w umowach z NFZ albo rozszerzyć uprawnienia Agencji Oceny Technologii Medycznych wraz z zobowiązaniem NFZ do stosowania stawek ustalonych przez agencję; AOTM powinna mieć osobowość prawną.</p>
<p>Brak terminu, w którym organ założycielski publicznego zakładu opieki zdrowotnej ma obowiązek pokryć deficyt środków likwidując zakład lub przekształcając w jednostkę budżetową, co prowadzi na narastania zobowiązań i wzrostu kosztów obsługi długów, a tym samym do wzrostu długu publicznego.</p>	<p>art. 60 ust. 4 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej nakłada obowiązek pokrywania ujemnego wyniku finansowego, ale bez podania terminu, w którym taki obowiązek trzeba zrealizować</p>	<p>Dodać do art. 60 tego ustawy maksymalny termin, w którym taki obowiązek organ założycielski musi wykonywać.</p>
<p>Ograniczenia dyrektorów publicznych zakładów opieki zdrowotnej w zakresie swobodnego kształtowania wynagrodzeń, które mogą wywoływać perturbacje finansowe, a w efekcie zwiększać zadłużenie służby zdrowia.</p>	<p>Art. 59a ustawy o zmianie ustawy o przekazaniu środków finansowych świadczeniodawcom na wzrost wynagrodzeń oraz ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych</p>	<p>Wyeliminować zapis nakazujący przekazywanie 40% środków z tytułu powiększenia kontraktu na wzrost wynagrodzeń. Wprowadzić możliwość swobodnego decydowania dyrektora o wysokości podwyżek w miarę pozyskiwania dodatkowych środków z kontraktów.</p>